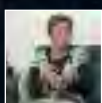

W A A D

M A G A Z I N E

voor mij?!

Met onder andere:

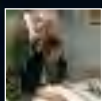
Ineens bleef het donker

Goed luisteren brengt oplossingen dichtbij

Wij doen weer mee

Noem het maar zingeving.....

sterk in de geestelijke gezondheidszorg en
maatschappelijke opvang

- beschermd en begeleid wonen
- bemoeizorg
- activering en hulp naar werk

0800 kwintes (594 68 37)
www.kwintes.nl

Inhoud

Voorwoord	3
Ineens bleef het donker	4
Partners in verbondenheid	6
Durf te geven, durf te vragen!	6
Zoek de verschillen	7
Ervaringen die tellen	8
Hoe een egeltje in nood mijn hart kon raken... ..	8
Nikki helpt mee Waddinx- veen leuker te maken	9
Goed luisteren brengt oplossingen dichtbij	10
Souburgh verbindt binnen en buiten	14
Wij doen weer mee!	15
Sportief actief	16
Hangende ouderen en... hangende jongeren... ..	20
Kwetsbaar en sterk tegelijk	22
Ze zitten niet op een preek te wachten	26
As-Salamu Alaykum – Selam....!	27
Niets is mensen vreemd	28
Burger adviseert provincie	28
Het is handig als je goed kunt organiseren... ..	29
De seniorenbibliotheek regelen we met elkaar	30
Zo doe je dat	31
Noem het maar zingeving... ..	32
Jong geleerd	36
Een gewoon leuk leven	36
Een gezellige buurt	38
Waar hebben we het over?	39
Hier heb ik wat aan	40
Tip: vind je drijfveer	40
Column	41

Colofon

Redactie:

Teja Michels
Leonie Laurs
Renske Hoogeveen

Vormgeving en druk

Drukkerij Sinteur

Contact:

T 140182
E r.hoogeveen@waddinxveen.nl
W www.wadvoormij.nl

Voorwoord

Met trots bied ik u namens de gezamenlijke maatschappelijke partners het magazine "WAD VOOR MIJ?!" aan. Inderdaad trots. Niet alleen omdat het blad er zo schitterend uitziet, maar veel meer om wat er in staat. Geweldig hoe zij hebben samengewerkt en er zorg voor hebben gedragen dat dit magazine tot stand is gekomen. Maar bovenal is de meeste dank gericht aan al die inwoners van Waddinxveen die hun medewerking hebben verleend en hun bijzondere -en soms ook pijnlijke- persoonlijke situaties hebben willen prijsgeven.

Waarom dit schitterende blad? Om u als inwoner van Waddinxveen op een aansprekende manier te informeren over de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) en vooral over wat u daarvan als inwoner van Waddinxveen gaat merken. Zeker, er gaat iets gebeuren en vooral veranderen: de verzorgingsstaat wordt op z'n kant gezet. Iedere gemeente, dus ook Waddinxveen, heeft de opdracht om deze wet en daarmee deze 'kanteling' uit te voeren. En dat doet zij ook! Niet alleen, maar samen met haar maatschappelijke partners en samen met u. Want de leefbaarheid in buurten en wijken, de aandacht voor jong en oud en de zorg voor onze inwoners met beperkingen, wordt steeds meer een verantwoordelijkheid van ons allemaal. Samen zorgen dat iedereen kan meedoen, is de kern van de nieuwe visie op maatschappelijke ondersteuning.

In "WAD VOOR MIJ?!" vindt u het resultaat van een meer verantwoordelijke houding van de burgers voor henzelf en voor elkaar. Het is de eigen kracht van mensen en hun directe sociale netwerk dat centraal staat. Betrokkenheid is dan ook een voorwaarde voor het realiseren van de maatschappelijke ondersteuning nieuwe stijl.

Het is echter niet alleen die andere 'kijk op', maar ook een gevolg van de financiële situatie van gemeenten. Je kunt geld nu eenmaal geen tweemaal uitgeven. Het is een opgave voor onze gemeente om in haar beleid er voor te zorgen dat de best mogelijke keuzen op basis van de behoefte van haar burgers worden gemaakt. Daar waar burgers, en daar bent u er een van, zelf het initiatief nemen om door middel van welke vorm dan ook hulp te bieden aan hun medeburgers, wordt geld bespaard om dat in te zetten voor hen die meer gespecialiseerde hulp nodig hebben.

Het is bijzonder te ervaren dat er zo'n breed draagvlak is voor deze visie bij de betrokken maatschappelijke organisaties, maar ook bij de vele vrijwilligers, al dan niet georganiseerd, in Waddinxveen. Het antwoord op "WAD VOOR MIJ?!" zou dan ook moeten zijn: JA, OOK VOOR MIJ!

Ik spreek de wens uit dat u na het lezen van dit magazine ook dat antwoord op de vraag en op de stelling "WAD VOOR MIJ?!" kunt onderschrijven.

Ik reken op u.

Dorenda Gerts, wethouder sociaal domein

Ineens bleef het donker

Hoe belangrijk betaald werk, maar ook vrijwilligerswerk voor iemand is, weet helaas niemand beter dan Marianne Visser (44 jaar). Helaas, want Marianne overkwam in november 2010 iets afschuwelijks. Zij werd van het ene op het andere moment volkomen blind. 's Ochtends was ze nog volop aan het werk als wijkverpleegster in de Thuiszorg en 's middags lag ze in een ziekenhuisbed. De situatie bleek onomkeerbaar. Een afwijking in haar DNA bleek achteraf de oorzaak. Nu, ruim twee jaar later, heeft Marianne het gevoel dat ze zichzelf weer langzaam terug vindt. Daarin speelt de zingeving die ze altijd uit haar werk haalde een cruciale rol.

Wat is dat erg, Marianne, om ineens niets meer te zien.

"Het is echt het ergste wat je kan overkomen. Dat vind ik nog steeds. Het is moeilijk omdat alles wat je altijd achteloos deed, ineens heel erg ingewikkeld wordt. Wat is er simpeler dan je leuk aankleden, even met de auto een boodschapje doen, de vuilniscontainer aan de straatkant terugvinden, of de serieuze post van de reclame scheiden? Maar het moeilijkste vind ik, dat het de hele dag zo donker is. Daar word ik echt somber van. Er is zoveel minder om van te kunnen genieten. Zeker in het begin was ik er van overtuigd, dat ik nooit meer ergens blij van kon worden en dat ik ook voor anderen niet meer de moeite waard was. Mijn leven stond helemaal op z'n kop en ik raakte mezelf kwijt."

Hoe zag je leven eruit voor dat je blind werd?

"Ik heb m'n werk altijd belangrijk gevonden. Ik werkte vier dagen en vond het heerlijk om het anderen naar hun zin te maken. Dat is niet zo moeilijk als je in de thuiszorg werkt. Ik deed dat met hart en ziel. Verder sportte ik veel en ging geregeld met een vriend of met vriendinnen op stap. Ik vond winkelen altijd gezellig. En ook deed ik veel samen met m'n neefjes. Elke zaterdag stond ik

als supporter op het korfbalveld. En dan natuurlijk de boodschappen en het huishouden. Een gewoon druk bestaan, altijd onder de mensen, een leven zoals iedereen van mijn leeftijd."

En toen ineens die enorme ommekeer....

"Ja inderdaad. Ik was van het ene op het andere ogenblik een gehandicapte. Heel zichtbaar: onhandig lopend en ook nog met een stok. Iemand die niet meer meedoet. Ik voel nog steeds de ogen in m'n rug priemen als ik ergens loop. Ik weet niet of het waar is, maar dat denk ik zelf. Dat komt misschien ook omdat ik altijd heel zelfstandig was. En dat wil ik nog steeds zijn. Ik probeer daarom zoveel mogelijk zelf op te lossen. Maar dat lukt niet altijd. Hulp vragen doe ik niet zo gemakkelijk. Ik denk al snel dat ik iemand dan te veel belast."

Is hulp vragen misschien moeilijker dan hulp geven?

"Ik merk gelukkig steeds vaker, dat een ander het juist fijn vindt iets voor me te doen. Ik vind wel dat de manier waarop iemand je helpt heel nauw luistert. Tenminste bij mij, omdat mijn handicap zo'n gevoelig punt voor mij is. Als iemand me spontaan helpt bij het oversteken, is dat wel fijn. Maar als die persoon niks zegt, dan vind ik dat onprettig, want ik voel me overrompeld en heb geen idee wie het is. Maar meestal gaat het goed hoor. Als ik onderweg ben, dan is er altijd heel veel spontane hulp. Dat is echt fijn en het geeft me een veilig gevoel. Nee, ik ben niet zo bang uitgevallen. Maar ik moet nog wel veel leren wat hulp vragen betreft. Het is natuurlijk een wisselwerking, dat besef ik terdege."

Je zag vooral wat je niet meer kon, klopt dat?

"Dat is waar. Maar van lieverlee ben ik wijzer geworden. Dankzij het revalidatieprogramma van acht maanden en door de activiteitengroep op woensdagmiddag in Gouda. Daar ervoer ik dat ik gewoon een leuke groepsgenoot was. Dat was het begin. Ik heb echt veel nagedacht over wat ik wèl kan. Ik kwam steeds op hetzelfde uit: mijn oude werk. En ik merkte dat ik ook een volle agenda heel prettig vond. Tegelijkertijd kwam ik tot het inzicht dat alleen thuis op de bank zitten me nergens bracht. Van piekeren knapt geen mens op. Ook kwam ik er achter, dat er technisch gezien voor blinden en slechtienden veel meer mogelijk is dan ik ooit had gedacht. Dat biedt echt een beter perspectief. Hoe dan ook, ik kwam tot de conclusie, dat ik weer iets moest gaan doen."

Marianne Visser

—interview—

Welke stappen ben je toen gaan zetten?

"Ik heb contact gezocht met de stichting Vrijwilligerswerk en via hun bemiddeling werk ik nu als vrijwilliger mantelzorgondersteuning in Waddinxveen. Ik onderhoud telefonische contacten met mantelzorgers. Dat is heel fijn werk en dat kan ik thuis doen als ik wil. Het liefste zou ik op termijn hetzelfde willen gaan doen als wat ik bij de thuiszorg deed, maar dan in een andere vorm. Het prettigste zou ik het vinden als ik via de telefoon anderen zou kunnen helpen, omdat dan niemand merkt dat ik blind ben. Daar hoeft ik me dan niet druk om te maken en kan ik me concentreren op verhalen van anderen, net als vroeger. Dat zou ik het allerliefste willen. Dus wie dit leest!? Misschien word ik ook nog actief in het platform gehandicapt, maar daarover moet ik nog verder praten en nadenken. Eindelijk krijg ik weer het gevoel terug, dat ik er toe doe en dat ik nog veel voor anderen kan betekenen. De oude Marianne komt langzaam weer naar boven." ■

Partners in verbondenheid

In Waddinxveen is het afgelopen jaar samen met een groot aantal maatschappelijke organisaties nagedacht over een gezamenlijke werkwijze. Een manier van (samen-)werken, waarbinnen iedereen zich aan dezelfde uitgangspunten en werkafspraken houdt en waarin iedereen meedenkt over wat in Waddinxveen nodig is. Er is een drieling gemaakt in die werkwijze: de uitvoeringspraktijk, de beleidsontwikkeling en de communicatie met burgers. Iedere organisatie (waar de gemeente er dus een van is) heeft een eigen rol in dit 'samen spel'. Het eenmalige magazine 'Wad voor mij?!', dat nu voor u ligt, is een concreet resultaat van deze samenwerking. De organisaties die in dit 'collectief' participeren noemen zich 'Partners in verbondenheid'.

Bij de ontwikkelingen zijn de volgende organisaties, soms meer en soms minder intensief, betrokken:

Aanbieders van individuele voorzieningen (huishoudelijke hulp), Bibliotheek, Buurtzorg, Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG), Gemeente Waddinxveen (Zorgloket en het cluster Werk en Inkomen), GGD, Hobbyverenigingen, Stichting Jeugd- en Jongerenwerk, Kerken, Kwadraad, Kwintes, Palet Welzijn, Platform Gehandicapten Waddinx-

veen, Platform Sociaal Waddinxveen, REAKT, Seniorenraad, Zorgcentrum Souburgh, Sportverenigingen, Vierstroom, Vrijwilligerswerk Waddinxveen, Wijk- en buurtverenigingen, Wijkplatforms, Woonpartners, de Zonnebloem, Zorgbelang, Zorgpartners, Zorgvragers Organisatie GGZ Midden Holland En tenslotte de gemeente als initiatiefnemer en in een regisserende en voorwaardenstellende rol. Tevens hebben een aantal burgers geparticipeerd in het traject.

Durf te geven, durf te vragen!

www.wadvoormij.nl

Meedoen in Waddinxveen! Maar wat is er wanneer en waar eigenlijk te doen? En wat kan ik doen, als ik daarbij belemmeringen ervaar en hulp nodig heb? Hoe kan ik aangeven, dat ik wel mijn steentje wil bijdragen? Waar kan ik een ruimte vinden om iets te organiseren? Zijn er nog belangrijke nieuwe ontwikkelingen binnen de Waddinxveense gemeenschap, die ik zou moeten weten?

De website www.wadvoormij.nl geeft u antwoorden op deze vragen. De website is gemaakt op initiatief van de 'Partners in verbondenheid' en zij zorgen gezamenlijk voor het up to date houden van de informatie. De website gaat 1 februari 2013 in de lucht. De website bestaat uit vijf onderdelen:

- Nieuws:** Actuele informatie over sociaal maatschappelijke kwesties in Waddinxveen.
- Activiteitenkalender:** Overzichten van de verschillende activiteiten, ontmoetingsmogelijkheden en evenementen in Waddinxveen.
- Vraagbaak:** Een 'wegwijzer' op gebied van Wonen, Zorg, Werk en Welzijn in Waddinxveen en een link naar de 'wegwijzer' op gebied van opvoeden en opgroeien. Met behulp van de Vraagbaak vindt u gemakkelijk de organisatie die u nodig heeft.
- Vrijwilligersmarktplaats:** De mogelijkheid om vraag en aanbod op gebied van vrijwilligerswerk bij elkaar te brengen.
- Accommodatiekaart:** Een overzicht van beschikbare ruimten en faciliteiten voor ontmoeting, vergadering, activiteiten, evenementen, enz.

Zoek de verschillen

Mevrouw Corrie den Boon is de oudste en Lisa Verbeek de jongste vrijwilliger die aan Souburgh verbonden is. Wij vroegen ons af in hoeverre zij hetzelfde, of juist verschillend in het vrijwilligerswerk staan.

Mogen wij jullie leeftijd weten?

- L:** Ik ben geboren in 1992 en ben in oktober 20 geworden.
C: Ik ben geboren in 1925 en wordt dit jaar dus 88 jaar.

Hoe zijn jullie als vrijwilliger bij Souburgh terechtgekomen?

- L:** Ik ben pas 3 jaar geleden bij Souburgh gekomen via Vrijwilligerswerk. Ik reageerde op een vacature op hun site. Ik heb een gesprek gehad met de coördinator en toen was het zover.
C: Op m'n 65ste ben ik gestopt in de verpleging. Toen heb ik hier nog een jaar in het verpleeghuis gewerkt en daarna ben ik vrijwilligster geworden. Dat is dus al bijna 22 jaar geleden.

Wat doen jullie als vrijwilliger en kost dat veel tijd?

- L:** Ik help één zondag in de maand in het seniorenrestaurant. Ik dek de tafel, serveer het eten en de drankjes, help mensen als dat nodig is, ruim af, doe de afwas en help de mensen, die slecht ter been zijn, bij vertrek.
C: Ik assisteer mensen bij de Bingo en tijdens spelochtenden. En dat doe ik ook bij de Bijbelkring.

Wat vinden jullie zo aardig aan dit werk?

- L:** De mensen zijn je altijd erg erkentelijk en laten dat ook blijken. Verder krijg je mee wat de mensen bezighoudt. Dat vind ik boeiend. Ze hebben soms bijzondere verhalen te vertellen.
C: Ik kan het wel in één woord zeggen: dankbaarheid!

Hebben jullie bewust gekozen voor vrijwilligerswerk bij ouderen?

- L:** Ik heb er niet bewust voor gekozen. Ik had eigenlijk geen idee. Ik moest voor school een maatschappelijke stage doen en ik dacht: 'ik laat het allemaal wel op me af komen.' Ik heb er ook niet over nagedacht of het wel trendy genoeg was. Het gaat erom, dat je iets kunt betekenen voor een ander.
C: Niet zo bewust, maar ik werk graag met oudere mensen; op een of andere manier geeft mij dat veel voldoening.

Zijn er momenten geweest waarop jullie spijt hadden dat je met dit werk begonnen was?

- L:** Nee hoor. Al heb ik weleens gebaald op zondagochtend, omdat ik de avond ervoor uit was geweest en het laat werd. Maar als je eenmaal bezig bent, is dat gevoel heel snel over.
C: Nee, nooit! Ik heb er absoluut nooit spijt van gehad.

Is vrijwilligerswerk goed te combineren met andere dingen in jullie leven?

- L:** Ik kan het combineren door alleen op zondag – en ook niet elke zondag – vrijwilligerswerk te doen. De rest van de week is voor school en stage en de zaterdag voor m'n bijbaantje.
C: Voor mij wel. Ik houd er gewoon rekening mee als ik andere afspraken moet plannen. Dan is het nooit een probleem.

Wat vinden jullie lastig en wat juist prettig in het werk dat jullie doen?

- L:** Ik vind het contact met de mensen het prettigst. Soms zit 'm dat in heel kleine dingen. En het moeilijkst vind ik het als er iemand overlijdt, die geregeld in het restaurant kwam. Die is er dan opeens niet meer. Dat is eigenlijk voor iedereen moeilijk. Je mist iemand vaak meer dan je zou verwachten.
C: Het is heel prettig om iets voor een ander te kunnen doen. Dat vind ik m'n hele leven al. Maar het moeilijkst vind ik het om met mensen om te gaan, die dementerend zijn. Daar kun je geen echte gesprekken meer mee voeren. Dat vind ik toch zo lastig!

Hoe reageren mensen als jullie over jullie vrijwilligerswerk vertellen?

- L:** Mensen reageren meestal positief en geïnteresseerd. Ze vragen waarom ik het eigenlijk doe en wat ik dan precies voor taken heb en hoeveel werk het is.
C: Men vindt het heel bijzonder dat ik dit doe op mijn leeftijd!
L: Nou, dat is het zeker!

Ervaringen die tellen

*Je kwalificeren voor een betaalde baan?
Dat kan door ervaringen op te doen als vrijwilliger
of mantelzorger.*

Marian den Houdijker maakte voor het eerst kennis met Souburgh in 2005. Dat gebeurde via haar dochter Leonie, die er eerst stage ging lopen, later vrijwilligerswerk ging doen en weer wat later een vaste baan kreeg. Een paar jaar later verliep de hernieuwde kennismaking van Marian met Souburgh via haar moeder. Marian's moeder had meer verzorging nodig en ging er wonen. Samen met haar zussen was Marian mantelzorger voor haar moeder. Ze was er elke dag wel even. Dat deed ze natuurlijk vooral uit liefde en respect voor haar moeder, maar ook voor dat extra beetje zorg en aandacht dat ook nodig is.

Een aantal jaren na het overlijden van haar moeder, zag Marian een vacature staan voor medewerker in het restaurant van Souburgh. Met haar horeca-ervaring en haar inmiddels ruime ervaring met ouderen, leek haar dat een ideale combinatie. Zodoende werkt Marian nu 2 dagen per week met heel veel plezier in het restaurant. Marian vindt het belangrijk dat bewoners gezellig samen kunnen eten in het restaurant. Dat ze daar persoonlijk aan bijdraagt geeft haar veel voldoening en is de kroon op haar werk. Nee, ze zou niets anders meer willen!

En haar dochter Leonie? Die werkt ook nog steeds met plezier in Souburgh! Weliswaar op een andere afdeling, maar toch!

Hoe een egeltje in nood mijn hart kon raken....

In gesprek met Gwen van Lindt

Eigenlijk begon het allemaal zo simpel en onschuldig: de buurman had voor de kinderen een skatebaantje gemaakt op het pleintje voor onze deur. Erg leuk, er was ruimte genoeg en langzaam werd het een speelplek voor meer kinderen. Het skatebaantje werd vervangen door een veiliger baantje en er kwamen nog meer kinderen op af. Voor de kinderen een heerlijke ontmoetingsplek en uiteindelijk werd het een heel aantrekkelijke plek; het begon op een echte uitspanning te lijken.

Dit was eigenlijk het moment dat we als burens wellicht het beste in gesprek hadden kunnen gaan – met elkaar, met de kinderen, misschien met de gemeente. Maar dat deden we niet en langzaam vond ik het niet zo leuk meer. Bovendien zat ik in die tijd niet helemaal lekker in mijn vel, waardoor de ergernis aan rommel en lawaai groeide en ik het naar de jongens toe niet meer onder stoelen of banken stak. Ik was niet blij met ze en dat heb ik ze ook wel verteld. Als je me nu vraagt of ik dat toen handig heb opgepakt, dan zeg ik volmondig nee.

Gelukkig is het met hulp van de wijkagenten en vooral door de inspanning van de gemeente opgelost: in de wijk Zuidplas is een JOP gekomen. Dat was belangrijk want die jongens moeten wel ergens naar toe kunnen en nu kon de plek voor ons huis verdwijnen.

En nou dat egeltje...

Een tijdje later zag ik dezelfde jongens gebogen over een gat, waar normaal gesproken een paaltje in hoort te staan. Er was een egeltje in gevallen en dat kon er niet meer uit. De jongens probeerden van alles om het beestje te redden: bij burens werden hulpmiddelen geleend om er bij te kunnen, de dierenambulance werd gebeld en uiteindelijk is het beestje gered.

Ik was ervan onder de indruk: die 'lastpakken' bleken echt ook een warm hart te hebben.

En ze waren ook nog eens goed in staat samen in actie te komen en de hulpploegen te mobiliseren.

Ik wilde laten zien dat ik dat erg waardeerde en ben een pakje stroopwafels gaan brengen.

Nu denk ik: de volgende keer doe ik dat, vóóordat we 'last' van elkaar hebben!

Nikki helpt mee Waddinxveen leuker te maken

Nog maar vier keer georganiseerd en toch al een begrip in Waddinxveen: Pette-Pret. Dit is het jaarlijks terugkerend evenement op Koninginnedag op en rondom de Petteplas. De organisator achter dit evenement is Stichting Nationale Feestdagen Waddinxveen. De stichting geeft een impuls aan een aantal traditionele evenementen in Waddinxveen, waaronder ook de 4 mei-viering, de kerst-fair en de Toetertocht.

Eén van de vijf bestuursleden is Nikki ten Zijthoff. Ze is 26 jaar. Ze is de enige vrouw en tevens het jongste bestuurslid. Zo op het eerste gezicht lijkt ze een buitenbeentje tussen de grijzende heren. 'Lijkt'!, want zoervaart Nikki dat niet. Nikki vindt de bijeenkomsten, waar de evenementen worden voorbereid informeel en gezellig. "Die ontspannen sfeer is overigens een belangrijke voorwaarde om samen veel werk te kunnen verzetten", benadrukt zij. Leeftijd, man of vrouw spelen hierbij geen enkele rol. Nikki bedenkt zich wel eens, dat de andere bestuursleden al een lang werkend leven achter zich hebben en dat zij daar nog aan moet beginnen. In die zin kan ze veel van hen leren. Maar Nikki ziet vooral de overeenkomsten. "Allemaal zetten wij ons vrijwillig in om onze woonplaats leuker te maken en vooral om tradities te behouden in Waddinxveen."

Dat juist de frisse inbreng van Nikki gewaardeerd wordt blijkt uit de woorden van de voorzitter Gert Huizer: "Ik vind het helemaal geweldig dat wij een jonge meid in ons midden hebben. Zij heeft weer een andere kijk op bepaalde zaken, door haar leeftijd en haar interesses. Tradities moeten voortgezet worden in Waddinxveen en dat kan alleen als je ook de jongere generatie weet mee te nemen."

Goed luisteren brengt oplossingen dichtbij

Miriam, Caroline, Rob, Thijs en Bram gaan naar een speciale school. Ze wonen in Waddinxveen maar gaan naar een school in Gouda, Rotterdam en Cruquius. Door hun beperking kunnen zij daar niet gewoon op de fiets of met de lijnbus naar toe. Ze worden met een busje opgehaald en teruggebracht. Maar Rob kan sinds kort wel met de gewone bus naar school. Dat ging niet vanzelf. Zoals er veel niet vanzelf gaat, als oplossingen op grote afstand van de burgers worden bedacht.

De druppel

Liesbeth, moeder van Miriam en Caroline, weet er inmiddels over mee te praten. "Gemeenten zijn verantwoordelijk voor leerlingenvervoer. Er zijn strakke regels over wie er gebruik van mag maken en wie niet. Elk jaar werden dezelfde formulieren ingevuld en door de gemeente leerlingenvervoer toegekend of afgewezen. De gemeente heeft een budget om dat 'vervoer' in te kopen. Bij praktische problemen – en die waren er geregeld – probeerde de gemeente te sussen. Zo ging het jaar in, jaar uit. Tot vorig jaar een brief van de gemeente op de deurmat viel met het bericht dat er bezuinigd moest worden op het leerlingenvervoer. De ouders werden uitgenodigd om over mogelijkheden om op kosten te besparen mee te denken.....! Ik was helemaal overdonderd. Dit was de druppel. Het ging over mijn kinderen en ik zou opkomen voor hun belangen!"

In gesprek

"In het voorjaar van 2012 hebben we met andere ouders en de gemeente samen gesproken over het leerlingenvervoer. In het begin was ik nog wel strijdlustig, maar eigenlijk bleek dat niet

nodig te zijn. Er was juist heel veel ruimte om kritisch te zijn en over alternatieven na te denken. Het bijzondere was dat het al snel helemaal niet meer over bezuinigingen ging. Het ging over betere oplossingen voor onze kinderen. Er liggen zoveel oplossingen dichtbij als je er met direct betrokkenen over nadenkt en ja, die zijn vaak ook nog goedkoper. Voorbeelden? Nou, die hebben we te over."

Ouders initiëren verbeteringen in het leerlingenvervoer

Met de gewone bus

Joke, de moeder van Rob, vertelt over haar zoon die jarenlang gebruik maakte van leerlingenvervoer. "Rob werd 16 en hoewel dat niet z'n ontwikkelingsleeftijd is, voelde hij zich veel te groot om nog met het leerlingenvervoer naar school te gaan. Hij wilde met de gewone bus. En ik gaf hem gelijk. Ik probeer zijn zelfstandigheid te stimuleren. Hij kan veel meer op eigen kracht dan menig een denkt. Maar ja, hij had nog nooit zelfstandig gereisd, dus dat was wel een probleem. Dat gold voor meer kinderen. De gemeente heeft toen voorgesteld om een aantal ouders een vergoeding te geven om hun kinderen te leren zelfstandig te reizen. Binnen een paar weken had Rob het onder de knie. Dat hadden we veel eerder zo moeten doen. Rob heeft er nu veel nieuwe vrienden bij uit de lijnbus."

Veilig in het verkeer

"Wat je dan ook ineens realiseert", vervolgt Liesbeth, "is dat de kinderen die van leerlingenvervoer gebruik maken, nooit echt geoefend hebben in het verkeer en ook de regels niet goed kennen. Daar worden ze nooit op aangesproken. Op de meeste speciale scholen waar de kinderen heen gaan, worden alleen in de klas verkeerslessen gegeven. We zijn nu aan het proberen om in Waddinxveen verkeerslessen in de praktijk te organiseren, gevolgd door een verkeersexamen. Dan kan deze groep kinderen zelfstan-

Liesbeth en Joke

—interview—

dig ergens naar toe gaan, zoals naar vriendjes of vriendinnetjes, maar ook naar de winkels voor een boodschap, of naar een sportclub. Wij zijn als moeders er dan meer gerust op dat ze veilig aan het verkeer deelnemen."

Samen instappen

"Er zijn nog veel meer aardige alternatieven tot stand gekomen" gaat Joke verder. "Zo worden kinderen niet meer van huis opgehaald, maar van een gezamenlijke opstapplaats. Dat geeft hen ook al een zelfstandiger gevoel en het scheelt veel in de reistijd. Bijkomend voordeel is dat je als ouders elkaar treft. Prettig als je even met elkaar wat dingen kunt bespreken of gewoon even elkaars kind kunt opvangen. Ik woon vlakbij en zie dat ouders soms lang blijven praten. Die gezamenlijke opstapplaats is trouwens ook weer een voorbeeld van een betere en tegelijkertijd een goedkopere oplossing. Maar soms is het nodig om kinderen toch thuis op te halen. Dat geldt bijvoorbeeld voor één van Liesbeth's dochters. Haar andere dochter gaat 's ochtends wel gewoon naar de opstapplaats. Laten we het maatwerk noemen. Er zijn wel regels, maar die moeten geen doel op zich zijn. Nu er goed contact is tussen de ouders en de gemeente kunnen we het daar gewoon over hebben. Dat is echt een verademing."

Het verschil

Wat is het grootste verschil tussen het leerlingenvervoer van nu en dat van een aantal jaren geleden? "Dat is niet zo'n moeilijke vraag" vindt Joke. "Er wordt nu naar onze wensen en ideeën geluisterd. En wat in de dagelijkse praktijk ook een heel belangrijk verschil is, dat is dat er nu kleinere bussen – voor 8 personen – worden ingezet. Daarvoor werden er grotere busjes ingezet. Ik heb zelfs gehoord dat een aantal jaren geleden naar Gouda een touringcar ingezet werd voor 40 personen. Dat is goedkoper natuurlijk. Maar zoveel uitgelaten kinderen bij elkaar in één bus

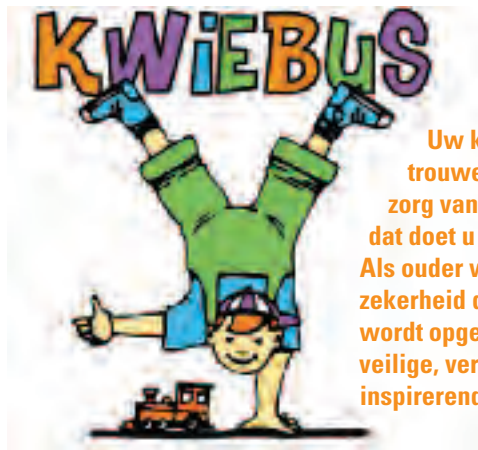
met één chauffeur, dat ging vaak mis. Er was elke dag ruzie. Daar weet je als ouder op den duur ook geen raad meer mee. We hebben daarom gepleit voor kleinere bussen. Er is nu nog één bus voor 15 personen. We hielden ons hart vast. Maar daar zit een geweldige chauffeur op. De kinderen lopen weg met haar en ze heeft orde in de bus. Een vak apart hoor om deze leerlingen te vervoeren. Ik durf te stellen dat de persoonlijkheid van de chauffeur de kwaliteit van het leerlingenvervoer bepaalt." Liesbeth vult aan: "Wat nu in overleg met de gemeente ook beter geregeld is, dat is dat kinderen die regelmatig problemen veroorzaken, apart moeten gaan reizen en niet meer met het gezamenlijk vervoer mee mogen. De betrokken ouders moeten hun kinderen zelf naar school begeleiden. Dat is natuurlijk wel sneu, zowel voor de ouders als voor de kinderen, want die kunnen zelf ook niet zo veel aan die gedragsproblemen doen. Dat is echt heel moeilijk. Maar anders wordt zo'n hele groep de dupe van een enkel kind. En dat is ook niet goed."

Nog meer plannen

"Ik zou nog één van onze nieuwste plannen willen noemen" zegt Liesbeth, die eigenlijk op hete kolen zit om op tijd thuis te zijn voor haar dochters, "en dat is dat we als ouders een digitaal platform gaan gebruiken om onze praktische problemen met elkaar uit te wisselen en vooral op te lossen. We kunnen elkaar op die manier beter bereiken en ondersteunen. Het zou daarom ook fijn zijn als de gemeente jaarlijks een bijeenkomst kon organiseren, zodat alle betrokken ouders elkaar daadwerkelijk kunnen zien en spreken. Dat is toch de basis om dingen te verbeteren." ■

Stichting Kinderdagverblijf Kwiebus

Uw kind toevertrouwen aan de zorg van anderen, dat doet u niet zomaar. Als ouder wilt u de zekerheid dat uw kind wordt opgevangen in een veilige, vertrouwde en inspirerende omgeving.

Kinderdagverblijf Kwiebus biedt kinderen van 0 tot 4 jaar professionele opvang waar zij kunnen spelen, leren, groeien, en zich ontwikkelen, maar vooral ... kind kunnen zijn. Onze ervaren en betrokken pedagogisch medewerkers zorgen voor een huiselijke en warme sfeer. Door de kleinschaligheid kunnen we met ieder kind en zijn ouders een hechte band opbouwen. Bel ons gerust voor informatie over de plaatsingsmogelijkheden of om een keer te komen kijken.

Stichting Kinderdagverblijf Kwiebus
Mercuriusweg 4 | 2741 TA Waddinxveen
T 0182-63 05 85 | F 0182-61 23 65

kwiebus-waddinxveen@xs4all.nl | www.kwiebus-waddinxveen.nl

PRIVAZORG

Groene Hart

Kiest u voor thuiszorg van PrivaZorg, dan kiest u voor:

- AWBZ erkende thuiszorg
- Geleverd door kleine professionele zorgteams
- Op vaste met u afgesproken dagen en tijden
- Eén aanspreekpunt voor al uw vragen op zorggebied

PrivaZorg levert: huishoudelijke- en persoonlijke verzorging; verpleging; begeleiding; nacht- en terminale (24-uur per dag) zorg.

Spreekt u dit aan? Bel onze zorgcoördinator 030-6365302 of ons wijkteam 06-47149502 (tijdens kantooruren en voor spoed). U kunt ook mailen naar info@privathuiszorg.nl

Wij zijn u graag van dienst!

thuiszorg waarbij u zich thuis voelt!

Bent u op zoek naar vertrouwde en gezellige, kleinschalige opvang?

Kom dan eens een kijkje nemen of bel voor meer informatie

0182-637985
www.kdvijgenweis.nl
info@kdvijgenweis.nl

Zwanger?

Zoek je: Vertrouwde & Gezellige opvang?

Souburgh verbindt binnen en buiten

In Waddinxveen zijn er veel manieren om anderen te ontmoeten. Denk maar aan het rijke verenigingsleven, aan de vele activiteiten in de wijken en aan de bijeenkomsten die de verschillende kerken organiseren. Sinds kort kunnen we ook woon- en zorgcentrum Souburgh aan deze lijst toevoegen. De reden is dat Souburgh een interessant aanbod aan culturele activiteiten en ontspanningsmogelijkheden heeft. Niet alleen voor de eigen bewoners, maar ook voor iedereen daarbuiten. Daarmee is een belangrijke trend gezet: de werelden binnen en buiten worden met elkaar verbonden. Over 'meedoen' gesproken?!

Culturele activiteiten

Het culturele programma bestaat uit muzikale optredens, klassieke concerten en theatervoorstellingen. Ook is er regelmatig een muzikaal café en een filmmiddag. Het programma wordt bekend gemaakt op de website en in de nieuwsbrief van Souburgh.

Verenigingsleven

Daarnaast kent Souburgh verschillende 'verenigingen' die ook voor inwoners van Waddinxveen toegankelijk zijn. Er is voor elk wat wils: voor wie van bewegen houdt, voor wie creatief bezig wil zijn en voor wie de geest scherp willen houden.

Vrijwilligers

Er zijn veel vrijwilligers bij al deze activiteiten betrokken. Op die manier kan iedereen, ook de mensen die niet in Souburgh wonen, de hulp krijgen die nodig is om deel te kunnen nemen aan de activiteiten.

Souburgh

Zorgpartners Midden-Holland

Centrum Souburgh

Ieder heeft zijn eigen wensen en verwachtingen als het gaat om hulp, zorg en welzijn. In Souburgh proberen wij hier zoveel mogelijk rekening mee te houden.

Wat hebben wij te bieden?

- Thuiszorg
- Restaurant, dagelijks geopend van 10.00-19.00u.
- Noodoproep
- Clubs en activiteiten
- Gemaksdiensten (à la carte)
- Thuisdiner
- Etc ..

Meer informatie

Wij kunnen ons voorstellen dat u over bovenstaande meer informatie wenst. Neem gerust contact op met onze klantadviseur via
(0182) 61 43 66

Bezoek onze website: www.zorgpartners.nl

Iedereen mag meedoen

Palet Welzijn in Waddinxveen is er voor senioren en mantelzorgers

Activiteiten:	Maja Postma 0182-54 79 12
Ouderenadvies:	Inez Plompen 0182-54 79 13
Mantelzorg:	Lianne Engelen 0182-54 79 14

U kunt ons vinden in het Anne Frank Centrum Jan van Bijnenpad 1. Loop gerust eens binnen.

www.paletwelzijn.nl

Wij doen weer mee!

Mensen zijn sociaal ingesteld en willen graag 'meedoen'. Relaties met anderen geven betekenis aan het leven. Sommige mensen zijn daartoe niet meer zo goed in staat. Dat overkomt een aantal ouderen. Op hoge leeftijd kan de mobiliteit en mentale spankracht ineens sterk achteruit gaan. Bijvoorbeeld door ziekte, een val of omdat vertrouwde mensen wegvallen. Niet elke oudere lukt het om na een ingrijpende gebeurtenis het gewone dagelijkse leven weer op te pakken. Somberegheid, passiviteit en isolement liggen dan op de loer. Ruggeleuning door familie, vrienden, buren of vrijwilligers kan dat vaak voorkomen. Maar soms is er meer nodig. De professionele ouderenzorg biedt bijvoorbeeld dagopvang. Een plek waar op je gerekend wordt, waar je anderen kunt ontmoeten, nieuwe vriendschappen kunt sluiten en aangemoedigd wordt tot activiteit. Mevrouw de Jong en mevrouw Pels maken gebruik van de dagopvang van Palet Welzijn en 'zij doen weer mee!'

Mevrouw de Jong (88 jaar)

"Ik was in het verleden best actief en vitaal. Ik was altijd buiten en altijd onderweg. Wandelen, fietsen en 's ochtends vroeg kranten rondbrengen. Naarmate ik ouder werd, lukte dat allemaal steeds minder. Ik kan nu nog wel met m'n rollator een boodschapje doen en ook op woensdag en vrijdag bij mijn kinderen eten. Maar echt er op uitgaan zoals ik dat vroeger deed, dat kan ik niet meer. En dat mis ik. Het gaf afleiding. Ik heb die afleiding echt wel nodig, want ik ga piekeren als ik alleen ben. Ik heb vier van mijn kinderen en mijn man verloren. Daar pieker ik dan over. Als ik mensen om me heen heb, dan kan ik mijn gedachten verzetten. Dat is veel beter. De laatste jaren ben ik drie dagen in de week in het Anne Frank Centrum, waar activiteiten voor ouderen georganiseerd worden. Daar ben ik zo blij mee. Er is van alles te doen, maar meestal zit ik gewoon een boekje te lezen. Heerlijk, tussen de mensen. We eten samen en dan is het veel lekkerder. Maar het weekend vind ik dan weer moeilijk. Dan is er niks te doen. Ik zou wel opgehaald kunnen worden om naar de kerk te gaan, maar de kerkdienst op tv versta ik veel beter. Als het aan mij lag, dan kwam er weer een gezamenlijke huiskamer in de flat, net zoals een aantal jaren geleden. Dat was heel huiselijk en je kon er altijd gezellig zitten, ook in het weekend."

Mevrouw Pels (82 jaar)

"Het begon bij mij allemaal met een herseninfarct een jaar of tien terug. M'n hele linkerkant was verlamd. Dat is een heel raar gevoel. Ineens lig je in bed en kun je niks meer, dus ook niet voor jezelf zorgen. Ik moest uiteindelijk naar een verpleeghuis. Daar ben ik goed opgeknapt, dankzij de therapie. Ik weet nog dat ik moest beginnen met m'n tenen bewegen. Ik heb echt heel hard en heel lang geoefend. Ik wilde persé weer terug naar mijn eigen huis. Na enkele jaren kon dat, al heb ik wel veel hulp nodig, bijvoorbeeld bij het douchen. Wat tegenviel, was dat ik zo aan huis gebonden ben. Ik ben eerlijk gezegd graag onder de mensen. Ik vind het fijn om wat mee te maken, dan heb je wat te vertellen. Van gezelligheid, daar houd ik van. Ik ben daarom net als Gies (mevrouw de Jong) ook op maandag, dinsdag en donderdag in het Anne Frank Centrum. Ik zou echt niet meer zonder kunnen. Het is niet alleen gezellig, maar nog nuttig ook. M'n verjaardagskaarten maak ik hier zelf en als ik niet zo'n last van mijn rug had, dan zou ik mee kunnen doen met de gym. Ook belangrijk is, dat de begeleiding me een beetje in de gaten houdt, dat is een rustig idee. Maar ik loop ook wel eens te mopperen hoor. Ik vind de ruimte hier niet zo gezellig. En ik vind dat er ook in het weekend wat te doen moet zijn. Maar misschien moet ik zelf nog eens proberen om een klaverjasclub bij elkaar te krijgen, zodat we in het weekend een kaartje kunnen leggen. Dat heb ik al eens geprobeerd en toen was het na twee zaterdagmiddagen weer over. Ik ga er eens over denken. Het is altijd nog eens te proberen. Of met iemand samen op zondagmiddag een glaasje drinken. Ook leuk misschien?!"

Vraag hulp: 0900 447 447 4
www.stichtinghip.nl

**Blijf er niet
alleen mee zitten**

HiP biedt vrijwillige hulp bij **alledaagse** dingen

Sportief actief

Het grootste deel van de Waddinxveners is sportief actief. Soms zelfs bij meerdere verenigingen tegelijk. Op de zaterdagen is het in en om de sportzalen, de sportvelden en het zwembad dan ook een drukte van belang. De sportverenigingen bieden niet alleen tal van mogelijkheden om te bewegen, maar nog veel meer. Plezier, saamhorigheid, ontmoeting en familiegevoel zijn aspecten die door de leden in één adem genoemd worden met de charmes van die specifieke sport. Op een willekeurige zaterdag in de herfst maakten we met de camera een rondje door Waddinxveen.

Handbalvereniging ROWAH "Hou je van actie en een snelle sport? Kom handballen bij ROWAH!"

Bij de Reddingsbrigade kom je niet alleen om te sporten, maar je leert jezelf en anderen te redden van de verdrinkingsdood.

Basketbalvereniging Waddinxveen Flyers is voor iedereen: of je nu een beetje sportief of juist lekker fanatiek bent. Dat het ook gezellig is, ja, dat is logisch!

Wat beweegt een sportvrijwilliger?

WIE

Walter Padding, 45 jaar, vader van zonen Tim (11) en Jasper (9) en woont samen met Eline. Hij werkt fulltime als hoofd administratie bij Frimex Retail Services B.V. in Moordrecht.

WAT

Sinds het begin van dit seizoen is Walter coach van de JU 10-1 van de Waddinxveen Flyers, het team waarin zoon Jasper speelt. Naast het coachen, bezoekt Walter ook wekelijks de twee trainingen - en in het weekend als het uitkomt de wedstrijden - van andere junioren. "Ach nee, het kost me niet al te veel tijd....!"

DRIJFVEER

"Ons gezin is nogal sportief. Tim speelt bij Hockeyvereniging Waddinxveen in de JD-2 waarvan Eline coach is. Jasper zit behalve op basketbal ook op voetbal bij ASW (in de E-1). Zelf speelde ik in het verleden ook basketbal. Ooit zelfs op landelijk niveau en later, in de H-1, bij Flyers op regionaal niveau. Wij zijn als gezinsleden altijd zeer betrokken bij de activiteiten van de anderen en zijn dan ook vaak op de diverse Waddinxveense sportvelden te vinden. In het verleden ben ik leider geweest bij de voetbal. Toen Jasper ging basketballen werd me gevraagd om zijn team te begeleiden. Ik heb geen moment getwijfeld. Niet alleen m'n eigen basketbalverleden speelt daarin een rol, maar ook de visie van Flyers: jongens en meiden gedisciplineerd naar een hoger niveau tillen en ze daarnaast plezier in de sport geven. Betrokkenheid van ouders is zeker voor de jongste jeugd een extra motivatie om het beste uit zichzelf te halen. Dat is natuurlijk ook een belangrijke drijfveer voor mij."

De Gouwe Smash biedt naast een leuke sport ook het grote 'voor-elkaar- en- met- elkaar-gevoel'! Dat is de kracht van onze tennisvereniging.

Korbis biedt ontspanning door korfballende inspanning. Er is aandacht voor iedereen, ongeacht het spelniveau - en de nevenactiviteiten zijn voor jong én oud.

Jitae Taekwondo maakt jong en oud sterker en weerbaarder.

Wat beweegt een sportvrijwilliger?

WIE

Willem Jan Kerkhoven is een veertiger. Hij is echtgenoot en vader van twee opgroeiende zonen die van turnen én van voetbal houden. Hij heeft een baan voor vier dagen per week zodat er ook tijd is voor andere leuke dingen.

WAT

Sinds 20 jaar is Willem Jan actief bij TOOS. De vereniging werd al in 1921 opgericht. Hij coördineert de zaken die met turnen en gymnastiek te maken hebben. Een collega van hem coördineert de zaken rondom dans. Met om zich heen 25 docenten en bijna 100 vrijwilligers ziet Willem Jan zich als één van de schakeltjes in het grote geheel. Niet meer dan dat. En de tijd die hij erin stopt? "Tja, het is wel een beetje een uit de hand gelopen hobby!"

DRIJFVEER

"Zelf heb ik gegymd. Gewoon als recreant. Dat was zo ontzettend leuk. Ik werd erdoor gegrepen. Zowel turnen als dansen zijn heel veelzijdige sporten, wist u dat? Het zijn teamsporten, want alles doe je samen. Natuurlijk gaat het om de individuele prestaties, die met veel en geduldig oefenen opgebouwd worden. Ik geniet er vooral zo van omdat iedereen het zo naar z'n zin heeft bij TOOS. Sporten bij ons is echt leuk. Daarnaast is het ook heel plezierig om voor de vereniging te werken. Ik zou het niet willen missen. Het zijn zulke betrokken mensen allemaal en we zijn inmiddels goed op elkaar ingespeeld. En wat zo fijn is: we hebben met elkaar een prachtig sportcomplex met drie grote zalen kunnen realiseren. Het is dus vanzelfsprekend voor mij om er gewoon mee door te gaan. Ik moet niet! Ik mag!"

Hockeyclub Waddinxveen biedt een mooie sport en veel andere activiteiten, waarmee sportiviteit en verantwoordelijkheid gestimuleerd worden. En iedereen doet mee. Hockey is in Waddinxveen een familiesport'.

G(ehandicapten)-hockey: gewoon als het gewoon kan en speciaal wat speciaal moet.

Sporten moet leuk zijn. Bij TOOS is sporten leuk!

Wat beweegt een sportvrijwilliger?

De Wielerronde is een belevenis en brengt Waddinxveners samen. Niet alleen vanwege de professionele renners, maar ook vanwege de jeugdige renners uit Waddinxveen op hun 'dikke banden'.

Volleybalvereniging Timios staat niet alleen voor sportieve prestaties, maar is voor haar leden ook een ontmoetingsplaats waar lief en leed gedeeld worden.

WIE

Michael van Maaren is 45 jaar en heeft een drukke baan. Michael is getrouwd met Marion (ontmoet op de volleybalvereniging) en heeft twee dochters, waarvan er één volleybalt.

WAT

Michael is al ongeveer 30 jaar lid van volleybalvereniging Timios. Michael heeft nagenoeg al die jaren in het bestuur gezeten en veel trainingen gegeven. Toen hij een aantal jaren in Den Haag woonde bleef hij trouw aan Timios. De laatste jaren is hij voorzitter van het bestuur van de vereniging ("..... een voorzitter moet er nu eenmaal ook zijn....."). Terugkijkend op al die jaren stelt Michael vast dat hij veel lief en leed met de vereniging gedeeld heeft.

DRIJFVEER

"Voor mij is de vereniging meer dan een sport. Het is ook een sociale ontmoetingsplaats. Die combinatie van beide moet naar mijn idee blijven voortbestaan en daar zet ik me voor in. Ik ben gevraagd voor de voorzittersfunctie en die heb ik aanvaard. Dat doe ik naar beste kunnen. In de afgelopen jaren hebben we best veel bereikt als vereniging: een fusie tussen Agon uit Boskoop en Be fair tot stand gebracht en een beach(-volleybal-)vereniging opgericht. Om het binnen de vereniging naar de zin te hebben - en daar gaat het toch om - is het immers belangrijk de zaken goed voor elkaar te hebben. Natuurlijk kun je nooit iedereen tevreden stellen maar je moet je sport zo breed mogelijk aanbieden. Zo veel mogelijk aansluitende niveaus, zodat iedereen zijn plekje kan vinden. Om dat te doen moet je dus veel leden hebben, vandaar de fusie. Verder moet je ook zo divers mogelijk aanbieden, vandaar het 'beachen'. Dat spreekt de jeugd aan en is daarom een waardevolle aanwinst. Verder maak ik me sterk voor meer respect en waardering voor de vrijwilliger in de sport. Een grote vereniging kan alleen maar goed functioneren door de inzet van heel veel vrijwilligers. Zij zorgen voor de sfeer, de betrokkenheid bij elkaar en dat de juiste persoon op de juiste plek speelt. Er wordt veel van hen gevraagd, dat is niet erg, maar men moet zich realiseren, dat het vrijwilligers zijn en geen werknemers. Soms is daar te weinig oog voor, vind ik. En tot slot een drijfveer van mij die van materiële aard is. Onze sportaccommodaties laten te wensen over en ik zou het grote ideaal van de vereniging willen realiseren, namelijk een grote sportzaal tussen Boskoop en Waddinxveen! Er zijn gelukkig ook nog veel doelen 'dichterbij'. Zo hopen we weer een mooi seizoen tegemoet te gaan en er met z'n allen een prachtige beachzomer van te maken."

Hangende ouders en.....

Vanaf het pontje op de Gouwe viel het ineens op: dat vriendelijke onderkomen op de mooiste plek van Waddinxveen. Huize de Brug, een mooi onderhouden wit huisje en een ontmoetingsplek voor ouderen. Wat is daar nu anders aan dan aan een hangplek voor jongeren? Dat wilden we weten. We brachten een bezoek aan Huize de Brug en Zonnig Zuid en gingen op onderzoek uit.

Een geheim genootschap....

We vragen het Nico Overdam, die woordvoerder is van de gasten van Huize de Brug.

Als je van huis naar hier komt, wat hoop je hier te gaan doen?

Ach, vaak heb ik de vorige avond tv gekeken of de krant gelezen en dan vind ik het fijn om over onderwerpen als politiek of voetballen te praten. Gewoon een gezellige babbel.

Wie verwacht je dat hier dan ook zullen zijn?

Er zijn zo'n 30 Waddinxveners die hier af en aan komen koffie drinken. De drukste ochtenden zijn dinsdag en donderdag, dan zijn er gemiddeld 10 tot 15 mensen. Niet altijd dezelfde: dat wisselt, maar we kennen elkaar allemaal goed.

Sinds wanneer komen jullie hier?

We komen hier al 21 jaar. En natuurlijk overlijden er mensen en komen er weer mensen bij – vorige week nog overleed een van ons op 93-jarige leeftijd: ik mis hem – hij zat hier altijd.

Hoe is dit zo ontstaan?

Een aantal ondernemers en particulieren hebben als een stichting dit initiatief 21 jaar geleden genomen – we noemen hen het Geheim Genootschap. Zij hebben het neergezet op grond van de gemeente en zorgen voor het voortbestaan van dit huis, maar ook voor koffie, thee, licht en water.

Wat doen jullie hier zoal?

Vooraf kletsen, er ligt elke dag een krant, er zijn spelletjes en soms nemen de mannen hun vrouwen mee om te klaverjassen. Er is iemand die dagelijks de koffie zet voor ons.

Wat doen jullie om het hier goed te houden?

We knappen het op als dat nodig is, ook met hulp van de stichting. En we houden het zelf schoon en netjes – je ziet zeker wel hier buiten dat óns stoepje onkruidvrij is! Het gaat allemaal in goede harmonie: ik bemiddel zelf als dat nodig is en ik zorg dat het gezellig kan blijven

Jullie ogen zeer tevreden. Is er nog iets te verlangen?

Nou, we zouden wel graag een keer een kaartmiddag willen organiseren met een paar kleine prijzen.

..hangende jongeren....

Zonnig Zuid....

We spreken Leroy en Joey samen met jongerenwerker Daniel Korver.

Wat zoeken jullie zoal hier op de donderdagavond?

Ja, we komen hier inderdaad alleen op donderdagavond omdat de andere avonden bezet zijn met andere activiteiten - we komen hier een balletje trappen, samen iets drinken en we zoeken gezelligheid. Soms kijken we samen voetbal.

Wie hoop je hier aan te treffen?

Leeftijdgenoten. Er zijn jongeren van 14 tot 19 en er is een groep wat ouderen; dat zijn wel verschillende groepen. Er komen hier zo'n 10 tot 15 jongeren op een avond – we kennen ze allemaal.

Sinds wanneer komen jullie bij elkaar?

De twintigers zien elkaar al zo'n 8 a 9 jaar. Als ze gaan verhuizen, werken, of een vaste vriend of vriendin krijgen, dan verdwijnen ze. Maar er komen ook telkens weer nieuwe jongeren van rond de 14 bij.

Hoe lang bestaat Zonnig Zuid al?

Oh, dat bestaat al 30 of 25 jaar – helaas gaat het sluiten en dan hopen we in de Kameleon ruimte te krijgen. Als groep houden we de boel schoon en proberen onszelf te bedruipen – we betalen voor de drankjes, zodat we nergens onze hand hoeven op te houden.

Wat doen jullie hier zoal?

Kletsen, zomers zitten we graag buiten op de bankjes voor de Kameleon, we spelen spelletjes of kijken tv. Er komen ook meiden - niet zoveel, maar dat komt omdat in deze wijk meer jongens dan meisjes wonen. En 1 x per jaar hebben we een BBQ.

Wat doen jullie om het hier goed te houden?

We houden de boel schoon, we hebben het zelf ingericht en we voeden elkaar ook wel een beetje op. We hebben zelf de regels samengesteld, waar iedereen zich aan moet houden om de boel hier op orde te houden.

Wat zouden jullie nog meer willen?

Tja, we zouden het wel vaker open willen hebben en straks in de Kameleon zouden we wel graag een eigen lokaal willen. ■

Als we zo terug kijken, zien we meer overeenkomsten dan verschillen; dat klopt dus wel, nu alleen nog zo'n geheim genootschap voor jongeren.....!

Kwetsbaar en sterk tegelijk

In haar met smaak ingerichte appartement boven de winkels in de Zuidplas, praten we met Yvonne Visser (40 jaar) die hier alweer bijna twee jaar woont. Ze voelt zich thuis in haar huis, maar worstelt nog geregeld met haar beperkingen. Yvonne heeft namelijk een aantal ingrijpende gebeurtenissen meegemaakt waardoor ze zestien jaar geleden ernstig in de psychische problemen kwam. Het heeft haar vele jaren gekost om weer grip op haar leven te krijgen. Maar Yvonne heeft strijdlust en daardoor veel bereikt. Zo is ze inmiddels actief in enkele cliëntenorganisaties, is lid van de Wmo-raad in Waddinxveen en maakte recentelijk haar debuut in het onderwijs, waar ze als gast-docent colleges geeft over haar ervaringen met de geestelijke gezondheidszorg (ggz). Yvonne maakt zich sterk voor een ‘andere’ hulpverlening.

Behandelmethode misten hun doel

Yvonne begint haar verhaal, nog voordat we een vraag kunnen stellen, gedreven en scherp formulerend. “Ik heb bijna heel Nederland gezien vanuit de ggz-instellingen, waar ik opgenomen ben geweest. Dat het sinds enkele jaren weer beter met me gaat, heb ik te danken aan een enkele psychiater en de spaarzame hulpverleners - met name een pastoraal hulpverlener en de begeleiders van Kwintes - die écht naar me zijn gaan luisteren en naast me zijn gaan staan. Ik voelde me door hen voor het eerst als persoon gehoord. Dat was een enorme ommekeer ten opzichte van mijn eerdere ervaringen in de ggz. De diagnoses wer-

den me aanvankelijk min of meer opgelegd, ook al had ik het gevoel dat ze niet klopten. De verschillende behandelmethode die ik onderging, waren allemaal op andere theorieën en visies gebaseerd. Ik raakte er nog meer van in de war en liep daardoor nog verder vast. Ik voelde me in die periode nauwelijks gehoord! Ik heb zelf de HBO-opleiding gedaan voor SPH (Sociaal Pedagogisch Hulpverlener). Daar spraken we al over vraaggericht werken, maar dat zag ik daarna niet terug in de praktijk van de ggz. Ik zie momenteel wel een kentering onder druk van de wetgeving en de inbreng van cliëntenorganisaties.”

“Steeds meer organisaties kijken op een andere manier naar hulpverlening”.

Ik voelde me voor het eerst gehoord

“Dat ik me niet gehoord voelde, lag misschien ook wel gedeeltelijk aan mezelf. Ik was destijds erg verlegen en liet het ook zelf gebeuren. Maar ik had niet meer de kracht om het stuur zelf in handen te nemen. Waarom werd daar zo aan voorbij gegaan, vraag ik me steeds vaker af. Het enige antwoord op mijn problemen waren steeds weer andere behandelmethode die misschien aan zouden slaan. Helaas misten die in mijn situatie meestal het doel en maakten ze me nog passiever. Maar zoals ik al zei is dat gelukkig twee jaar geleden door die andere benadering een stuk veranderd! Ik voelde me vooral door de zogenaamde presentie-benadering van Kwintes als mens erkend en daardoor werd ook duidelijker wat ik écht nodig heb. Dat is een ommekeer geweest. Inmiddels weet ik beter wat ik wil en kan. Ik heb geleerd me vooral op m’n mogelijkheden te richten en beter met m’n beperkingen om te gaan. Dat alleen al geeft zoveel positieve energie. Wat verder veel energie geeft is de positieve reactie van mensen, wanneer ik heel open ben over mijn achtergrond. Het is niets geheimzinnigs, het is gewoon iets dat bij mij hoort. Door er over te praten kan ik zelf het stempel, dat ik toch nog vaak opgedrukt krijgt, stukje bij beetje laten verdwijnen.”

Yvonne Visser

—interview—

Support nodig

Bij het gesprek is ook Yvonne's persoonlijke begeleider vanuit Kwintes aanwezig. Yvonne spreekt twee maal per week met haar, dus willen wij graag weten 'waarom?' "Tja, meer mensen vragen zich wel eens af waarom ik dat nodig heb. Ik kom best wel sterk over, dat weet ik, maar ik ben in wezen nog heel kwetsbaar. Ik kan bij Annemieke m'n gedachten ordenen en m'n emoties uiten, zodat ik verder met m'n doelen aan de slag kan. Ik heb een heel 'gevuld' begeleidingsplan met haar opgesteld en alle vorderingen en moeilijkheden daarbij, bespreken we dan. Het belangrijkste blijft om m'n emoties te uiten, want ik heb de neiging om die op te stapelen tot de emmer overloopt. Er is zoveel gebeurd en ik wil zoveel inhalen. Dat is moeilijk om te doseren. Daar heb ik nog veel support bij nodig. En daarom komt ook eens per week een collega van Annemieke om mij te ondersteunen bij een aantal praktische zaken, dat gedaan en geregeld moet worden als je zelfstandig woont. Dat is echt wel nodig na al die jaren van opnamen en beschermd wonen. Dan leer je eigenlijk af om voor jezelf te zorgen en is het lastig om alles goed te overzien. Ik ben eigenlijk steeds bezig m'n grenzen te verleggen, maar moet er tegelijkertijd voor waken daar niet van in paniek te raken."

Gelijkwaardigheid als basis

Yvonne's persoonlijke verhaal staat niet los van een aantal ontwikkelingen in de samenleving. Zij praat daar veel over binnen de cliëntenorganisaties waar zij lid van is en met studenten voor wie ze gastcolleges geeft. "Ik merk dat geleidelijk steeds meer organisaties op een andere manier naar hulpverlening kijken. Echt luisteren en echt naast iemand gaan staan. Minder afstandelijk zijn en meer betrokkenheid en begrip tonen. En vooral niet 'het stuur' uit handen nemen, maar dat juist in handen teruggeven van de cliënt. Het versterken van iemands zelfvertrouwen. Als uitgangspunt nemen, dat wat iemand wél kan en niet wat iemand niet kan. Een gelijkwaardige verhouding vind ik de basis. Ik ben heel gevoelig voor werkwijzen, die - ons onbewust - zijn gebaseerd op de 'onwetende cliënten' en 'alwetende professionals' in de ggz. Simpele dingen, zoals de fietsenstalling voor het personeel die op slot kan en die voor de cliënten niet. Het lijkt een onschuldig voorbeeld, maar er liggen opvattingen en beelden aan ten grondslag. Ik weet, dat bijvoorbeeld Kwintes in geen van haar gebouwen nog aparte toiletten heeft voor personeel. Ook m'n fiets kan daar veilig worden gestald. Als cliënt doet me dat meer dan je zou verwachten. Ik voel me door de benaderingswijze van Kwintes als mens erkend- en daarmee begint het!"

Over meedoen en beeldvorming

Na een uur komen we bij de vraag waar we het gesprek mee hadden willen beginnen: "wat betekent maatschappelijk meedoen voor jou?" Yvonne loopt naar de stapel papieren op haar tafel om haar antwoord toe te lichten. "Voor mij betekent 'meedoen', dat mensen met psychische problemen gewoon deelnemen aan de samenleving, zonder gestigmatiseerd te worden. Zo ben ik zelf bijvoorbeeld al 34 jaar lid van de korfbalvereniging. Ik ben gewoon actief als ieder ander lid, maar in periodes dat ik daar niet toe in staat ben onderhoud ik op een andere manier contact. Contact en openheid is belangrijk. Ik ben ervan overtuigd dat het vooral aan het taboe rond de psychiatrie ligt, dat anderen op een bepaalde manier naar me kijken. Dat wil ik doorbreken door die openheid. Maar ook wederzijds respect en gelijkwaardigheid zijn voor me de sleutels die ik nodig heb om te kunnen functioneren in de samenleving. Kijk, hier is een projectvoorstel dat daarover gaat. We gaan als cliëntenorganisaties proberen de beeldvorming te beïnvloeden, zodat de vooroordelen verminderen en 'meedoen' vanzelfsprekender wordt. Natuurlijk beginnen we bij onszelf, vanuit onze eigen kracht. Gaandeweg proberen we steeds meer groepen binnen de samenleving mee te nemen. Dat zal wel de nodige jaren gaan duren hoor. Een beeld is sneller gevormd, dan afgebroken! Zo is het nou eenmaal." ■

Computercursussen en workshops voor 55 plussers

(beginners en gevorderden)

Informatie en aanmelden

www.computersenioren.nl

of via Palet Welzijn: 0182 - 54 79 12

De helpdesk is telefonisch bereikbaar via 0182 - 63 40 30

op: maandag 13.30 - 16.00 uur

donderdag 9.00 - 11.30 uur

Op deze tijden kunt u ook persoonlijk langskomen

Locatie

Mauritslaan 55 • 2741 CE Waddinxveen

Het Platform Gehandicapten Waddinxveen

- vertegenwoordigt gehandicapten en chronisch zieken
- komt op voor hun belangen
- geeft adviezen o.a. aan de gemeente
- verstrekt informatie
- geeft voorlichting

T 0182 61 96 15

E info@pgwaddinxveen.nl

I www.pgwaddinxveen.nl

Het Zorgloket van de gemeente Waddinxveen

De gemeente kan u helpen als u vragen heeft over wonen, zorg en welzijn. Een persoonlijk gesprek geeft veel opheldering.

Wilt u een afspraak maken of een vraag stellen?
Neem telefonisch contact op met het Zorgloket van de gemeente: 14 01 82.

U kunt ook e-mailen: zorgloket@waddinxveen.nl.

G E M E E N T E

WADDINXVEEN

Meer informatie:
www.waddinxveen.nl

Ze zitten niet op een preek te wachten

Waddinxveen kent veel verschillende kerken. Ze hebben allemaal hun eigen specifieke overtuiging en hun eigen manier om uiting te geven aan hun levensbeschouwing. Maar als het gaat om 'dienstbaarheid aan de naaste', dan slaan de kerken de handen ineen en trekken ze samen op. Het diaconaal platform speelt daarin een stimulerende en verbindende rol.

Sinds de oprichting in 2005 zijn al veel gezamenlijke initiatieven tot stand gekomen, zoals het jaarlijkse programma "Kerst=Feest", de Kerk-radio en de bemiddeling tussen vraag en aanbod van vrijwilligers via het HIP. Een initiatief op gebied van schuldhulpverlening staat in de steigers. We spreken met de voorzitter van het diaconaal platform, Jaap Wielhouwer.

"Als kerken bieden we hulp aan iedereen. Ongeacht of iemand gelovig is of niet. We bieden hulp die aanvullend is op de hulp die in Waddinxveen al geboden wordt. Soms door vrijwilligers, soms door professionals. Wij zijn als kerken vooral van de praktische hulp en proberen snel op situaties in te spelen. We proberen heel laagdrempelig te zijn. Nee, een preek houden we niet, daar zit iemand, die in de problemen zit, niet op te wachten. Praten kan later altijd nog."

Als we Jaap vragen met welke problematiek de vrijwilligers vanuit de kerk vooral te maken krijgen, is zijn antwoord heel stellig. "De stille armoede ... achter die mooie witte vitrages. Dat is echt een groot probleem. En dat zal zeker nog verder toenemen, gezien de economische crisis waarin we verzeild zijn geraakt. Onze ervaring is dat veel mensen de problemen heel lang voor zichzelf houden. Te lang! Tegen de tijd dat ze een ander erbij betrekken en om raad vragen, is het water al vaak tot de lippen gestegen. We zouden graag eerder betrokken zijn, maar hoe doe je dat? Het blijkt voor veel mensen echt heel lastig om hulp te vragen. Net zoals het ook lastig is om ongevraagd hulp te geven, omdat je wilt voorkomen dat iemand dat als een inbreuk ervaart. Dat vind ik echt een moeilijke kwestie: hoe kunnen we mensen eerder bereiken? De slogan "Durf te vragen! Durf te geven!" is daarom uit m'n hart gegrepen."

Jaap vertelt over de ideeën die op dit moment worden uitgewerkt door de gezamenlijke kerken. Er wordt 'een passend aanbod' ontwikkeld, om beter te kunnen inspelen op schuldvraagstukken. Voor de kerken staan daarin 'preventie', 'verwijzing' en 'nazorg' centraal. Jaap verwacht veel van de samenwerking tussen professionele en informele hulpverlening: "De Wet maatschappelijke ondersteuning is gebaseerd op het idee, dat meer hulp door iemands sociale netwerk en door inspanningen van medeburgers moet gaan plaatsvinden: meer hulp 'dichtbij' is het motto.

De kerken staan dichtbij de burgers en de drempel is daarom minder hoog dan die van bijvoorbeeld de gemeentelijke professionele schuldhulpverlening. We willen als kerken proberen om meer mensen met financiële problemen te bereiken. Via ons eigen netwerk natuurlijk, maar ook via signalen van andere organisaties, is dat heel goed mogelijk. We kunnen de acute problemen helpen oplossen en mensen de weg wijzen naar de professionele schuldhulpverlening, als die specifieke deskundigheid nodig is. Ook zouden we een langere tijd de nazorg kunnen doen, zodat terugval teruggedrongen kan worden. Naar mijn idee moeten de professionele organisaties, de kerken of andere vrijwilligersorganisaties, vooral allemaal doen waar ze goed in zijn en daarin nauw samenwerken. Op die manier kunnen we onze medeburgers, die het moeilijk hebben, volgens mij het beste ondersteunen. Waddinxveen kan in elk geval op de kerken rekenen. Het gaat tenslotte nog steeds om 'dienstbaarheid aan onze naaste', al vraagt de tijdgeest soms om een ander jasje.

Eén van de diakenen aan het woord

José, sinds zes jaar diaken in de Ontmoetingskerk, vertelt van een bewoner, die door omstandigheden financieel helemaal aan de grond zat en daar niet meer uitkwam. Ik kon begeleiding geven naar de juiste instanties. "Soms kan een diaken zelf de gewenste begeleiding bieden en in uiterste gevallen kan er vanuit de kerk financiële ondersteuning worden geboden. We doen ons werk in wijkteams met een ouderling aan het hoofd en contactpersonen die bij mensen op bezoek gaan".

Zo trof José iemand aan, die pasfoto's voor een ID kaart nodig had. Deze man was door ziekte aan bed gekluisterd. Toen heeft José haar contacten bij de gemeente Waddinxveen kunnen gebruiken en vervolgens kwam de fotograaf de foto's aan huis maken.

Maar ook organiseert de diaken de kerstpakkettenactie – mensen kopen setjes boodschappen voor 5 euro en de diaken stelt daar dan, samen met een groep vrijwilligers, kerstpakketten uit samen. De mensen uit de gemeente leveren adressen aan de diaken, zodat de pakketten goed terecht komen.

"Ja", zegt José "dat is nog het lastigste: de mensen die goed hulp zouden kunnen gebruiken, kennen we eigenlijk helemaal niet. Mensen praten daar niet graag over. Daar hebben we echt de burens voor nodig. Alleen dan kunnen we ons werk goed doen".

As-Salamu Alaykum – Selam.....!

Een kijkje in Moskee Anadolu

Erbay Arslan is de secretaris van de Turkse gemeenschap in Waddinxveen. Naast administratie en contacten met de gemeente over de huisvesting zorgt Erbay dat de Moskee schoon is en ook schoon blijft. Dat geldt vooral voor de gebedsruimte, waar een prachtig vloerkleed ligt. Bij het betreden van de gebedsruimte gaan de schoenen uit. Toevallig zijn er vandaag mensen over de vloer die voor hun werk werkschoenen aan hebben. Zij trekken ze ook uit als ze de gebedsruimte in gaan. Maar in het geval ze gevaarlijke klussen moeten doen, zoals bijvoorbeeld een radiator verwisselen - dan zijn ze immers verplicht om verharde werkschoenen te dragen-, zal Erbay de ruimte afdekken met plastic, zodat veiligheid en reinheid niet op gespannen voet raken.

De Moskee staat in principe altijd beschikbaar voor het gebed. Iedereen, met welke achtergrond dan ook, is welkom. Heeft iedereen dan een sleutel van de Moskee? 'Nee', zegt Erbay, 'de gehele Turkse gemeenschap in Waddinxveen werkt en is doordeweeks niet in de gelegenheid om langs te komen. Het vrijdagmiddaggebed echter is verplicht. Alleen als je écht niet kunt komen door werk of ziekte, is het geoorloofd weg te blijven, anders ben je er gewoon'. De eerste generatie Turken in Waddinxveen had destijds nog wel allemaal de sleutel van de Moskee. Nu is ruim de helft van die eerste generatie weer terug naar Turkije en de anderen werken. Opmerkelijk is dat de mensen uit de Turkse gemeenschap van Boskoop, Reeuwijk en Gouda ook hier naar de Moskee komen. Met het Suikerfeest bijvoorbeeld, puilt de Moskee uit, zo druk is het er dan met Turkse mensen vanuit ook die gemeentes.

De Turkse gemeenschap in Waddinxveen zelf telt 250 mensen in ca. 70 gezinnen. De 1e generatie is tussen 1960 en 1970 hiernaar toe gekomen en aan het werk gegaan in de toenmalige NKF fabriek. Erbay is in 1980 naar Waddinxveen gekomen. Hij herinnert zich: de kinderen kregen in die tijd nog bijles. Nu is dat niet meer nodig – de kinderen gaan gewoon naar school.

Drie jaar geleden is naast de gebedsruimte, in het zelfde pand, een ruimte bij gehuurd voor het vrouwenbestuur. Met de activiteiten van het vrouwenbestuur wil de Turkse gemeenschap de integratie bevorderen en de vrouwen meer betrekken bij de Waddinxveense samenleving. Daarnaast wordt de ruimte veel gebruikt voor jongerenactiviteiten. Er wordt huiswerkbegeleiding gegeven aan Turkse jongeren. Daarmee worden de jongeren begeleid om te leven in een wereld van twee culturen. Thuis hebben ze vooral de Turkse leefregels, op school de Nederlandse. Voor sommige jongeren kan dat lastig zijn.

Het zou voor de hand kunnen liggen, dat de Turkse en de Marokkaanse gemeenschap en de respectievelijke moskeeën contact hebben met elkaar. Erbay legt uit, dat vooral de taalbarrière hier een rol speelt. Wel is er regelmatig werkbezoek over en weer tussen de tegenoverliggende hervormde Bethel kerk en de Moskee. Dat verbindt de verschillende culturen en dat houdt Waddinxveen in gezonde beweging. De levendige Turkse gemeenschap is zeker een verrijking van de gemeente.

Dankjewel Erbay ! Selam !

Niets is mensen vreemd

Het kan iedereen overkomen en het overkomt ook velen. Een burn-out, een depressie, een ingrijpende gebeurtenis of sociaal isolement. Het leven is dan even niet meer zo vanzelfsprekend en iemand kan dan een stevige steun in de rug gebruiken. Kortstondig of voor langere tijd.

"Mensen met psychische problemen een nieuw perspectief bieden, zorgen dat ze weer een toekomst voor zich zien en in de kracht van hun leven komen te staan. Dat is onze missie.", vertelt Jelma Benus, regio-manager van TRACK. "Door het trainen van algemene vaardigheden, zoals het omgaan met collega's, op tijd komen en samenwerken, worden zij weer zekerder van zichzelf. Door het geleerde vervolgens te oefenen op onze leerwerkplekken, blijkt vaak dat er veel meer mogelijk is dan aanvankelijk werd gedacht. Waar wij 'voor gaan' is dat iedereen, binnen zijn of haar mogelijkheden, een fijne en zinvolle plek in de samenleving vindt. Zelfstandig en waar mogelijk onafhankelijk van uitkering en zorg."

"Ik ben ingenieur en doe nu werkervaring op in het groen. Is dat raar? Nee, het helpt me om zonder druk, met gelijkgestemden en met goede begeleiding weer een stap richting de toekomst te zetten. Stap voor stap kijk ik naar mogelijkheden. En: het werkt. Ik sta weer vrolijk op en kijk niet meer naar mijn beperkingen, maar naar mijn mogelijkheden. Voor mij is het glas weer half vol."

"Het werken geeft me weer ritme, werkervaring, sociale contacten en ruimte om te ontwikkelen. Het is fijn om met anderen samen te werken. Het geeft me zelfvertrouwen. Ook de individuele gesprekken en trainingen helpen me om nog steviger in mijn schoenen te staan. Een betaalde baan hoort weer tot de mogelijkheden."

Burger adviseert provincie

Voor de provincie was het herstel van de Hefbrug een enorm project. Niet alleen de technische aspecten (geen sinecure!), maar ook de gevolgen voor het verkeer, de lokale horeca en de omwonenden -kortom voor gemeente en burger- waren omvangrijk. Om dat allemaal in goede banen te leiden, vraagt dit soort grote projecten dan ook om meer dan de gebruikelijke burgerparticipatie. Enerzijds is er de vraag bij de bewoner om betrokken te zijn bij de projecten in die openbare ruimte en anderzijds is er de overheid die het gesprek hierover met de burger aan gaat.

Zo gebeurde het ook bij het herstel van de Hefbrug. Toen het plan er lag, organiseerde de provincie informatieavonden voor de bewoners. 'Uiteindelijk weet de burger van zoveel zaken zoveel meer dan wij', aldus Marianne Tenholter van de provincie Zuid Holland. 'Zoals de burger vroeger dacht: "ga je gang maar overheid, als ik er maar geen last van heb", zoveel meer meedenkend is die burger nu geworden.' zegt Marianne.

Marianne is omgevingsmanager voor dit project. 'Vroeger bestond deze rol nog niet: de omgevingsmanager is nu de onmisbare schakel tussen buiten en binnen. De burgers worden geïnformeerd, raken daardoor ook meer betrokken en vanuit die betrokkenheid denken ze mee. Vaak treft de Provincie ook bewoners, die zelf vanuit hun eigen professionele of bouwtechnische deskundigheid zijn. En bovendien weten zij als geen ander hoe de situatie ter plekke is en waar je rekening mee moet houden'.

De provincie realiseert zich, dat het dan wel zaak is om die burger 'mee te nemen' in de verschillende stappen en mee te laten denken over de ontwikkelingen binnen een dergelijk project. Zowel voor de bewoners als de provincie was dit een positieve ervaring. Zo kwam een leuke vraag aan bod, die niet voorzien was. Tijdens een van de informatieavonden realiseerden zich een aantal bewoners aan de andere kant van de brug, dat gedurende de werkzaamheden de kinderen niet voldoende tijd zouden hebben om én over te steken met het pontje (heen en terug) én thuis te lunchen. Een delegatie van moeders van kinderen op de Theo Thijssen School en de Prins Willem Alexander School zijn toen in gesprek gegaan met de provincie en in die gesprekken is besloten dat de provincie financieel tegemoet zou komen in overblijfmogelijkheden voor de kinderen.

Doordat de provincie naar de burger toe kwam, is het voor die burger ook gemakkelijker om het op voorhand te hebben over mogelijke knelpunten en voelt het niet alsof men maar moet afwachten. In de startfase van de herstelwerkzaamheden is de provincie in gesprek gebleven met de burgers door een vast spreekuur te houden in de Unie. Tot ieders tevredenheid, want de laatste maand zijn de inloopmiddagen niet meer nodig geweest. Ook de provincie hecht aan betrokkenheid van de burger.....

Het is handig als je goed kunt organiseren...

Dat zegt Loes Prinsen, met wie wij via Yarda Oostendorp van de Stichting Vrijwilligerswerk Waddinxveen in contact zijn gebracht. Loes heeft lang met veel plezier gewerkt in de commerciële arbeidsbemiddeling en zorgde dat mensen met de juiste kennis en ervaring op de juiste klus of in de juiste baan terecht kwamen.

Na de geboorte van haar eerste dochter (Iris) in 2010 ging voor Loes echter de knop om. Ze wilde heel graag in de zorg of het welzijnswerk aan de slag – een omgeving waar het niet uitsluitend over omzetcijfers of management perikelen ging. En zo ging Loes uiteindelijk in een kinderdagverblijf als pedagogisch medewerkster aan het werk. Toen de tweede zwangerschap zich aandiende verliep dat niet erg soepel, want bekkeninstabiliteit maakte Loes minder mobiel. Ze verlegde haar taken naar kantoor en naschoolse opvang, maar kwam uiteindelijk in een rolstoel terecht. Daardoor kon Loes noodgedwongen niet meer aan het werk blijven. Door economische omstandigheden werd haar contract helaas niet verlengd.

Toen haar tweede dochter (Naomi) half januari geboren werd, moest Loes weer op de been komen met hulp van haar partner en de familie. De dagen van Loes verlopen sindsdien volgens de drie R-en van rust, reinheid en regelmaat. Het huishouden heeft daarin een plek (haar man werkt van 7.30 tot 18.00 uur buitenshuis) en Loes moet elke dag een paar uur verplicht gestrekt op de bank of in bed. De kinderen gaan een paar dagen per week naar een gastouder – een geweldige opvang die heel flexibel om kan gaan met de opvang van Iris en Naomi. Loes is verplicht goed na te denken en te plannen. Als ze 's ochtends met de kinderen naar buiten gaat, dan lukt dat 's middags niet meer. "We moeten het zelf oplossen. Er is in ons geval geen vergoeding van hulp vanuit de gemeente of een zorgverzekering mogelijk, omdat ik een partner heb, die het huishouden kan doen. Zo leer je vanzelf om vanuit je mogelijkheden en de hulp van anderen, je leven anders in te richten. Ik neem het huishouden zoals het komt, de kinderen zijn er al aan gewend dat ik regelmatig moet gaan liggen."

Maar Loes is ook vasthoudend in haar wens om zich in te zetten in de zorg en daar uiteindelijk weer een baan in te vinden. Ze wil nu in elk geval graag een paar uurtjes buiten haar huis aan de slag zijn. Omdat ze nog maar een gering aantal uren kan werken en wekelijks enige flexibiliteit nodig heeft qua tijdstippen, is ze met Yarda Oostendorp van Vrijwilligerswerk Waddinxveen gaan praten. Wie weet krijgt ze via het vrijwilligerswerk weer zicht op een baan. In elk geval komt ze er op deze manier achter wat ze aankan en kan ze langzaamaan haar werkbare uren gaan uitbouwen "Ik houd me liever niet bezig met mijn beperkingen, maar ik werk graag op basis van wat ik nu kan..."

In Yarda herkent Loes haar oorspronkelijke metier: Yarda doet ook aan arbeidsbemiddeling, maar dan voor vrijwilligers. Yarda vond een job die precies bij Loes haar huidige situatie past: signalerend huisbezoek voor Palet Welzijn. Loes informeert ouderen, die daar prijs op stellen, over de mogelijkheden om langer zelfstandig en sociaal actief te blijven en inventariseert ook de (toekomstige) behoeften van ouderen. Dat doet ze nu 2 tot 4 uur in de week. Loes doet dit werk met passie; ze is altijd welkom bij de mensen die ze bezoekt en de situaties zijn heel uiteenlopend. Ze gaat vaak met heel veel energie weer de deur uit. Bovendien heeft ze een leuk stel collega's. "Mijn gezin staat voorop – daar steek ik vrijwel al mijn energie in – zij zijn het allerbelangrijkste en uit mijn (vrijwilligers)werk krijg ik energie terug "..... ■

De seniorenbibliotheek regelen we met elkaar

Op de begane grond in het Anne Frank is, voorbij het restaurant, een mooie plek ingericht als een volwaardige bibliotheek. Tijdens deze openingstijden kan iedereen binnenlopen om kennis te maken met de boekenvoorraad, om eventueel lid te worden en om boeken te lenen. Naast het uitlenen van boeken hebben de vrijwilligers een welwillend oor voor hun leden en helpen hen graag met het zoeken van de juiste boeken.

Zeven vrijwillige dames en één heer doen gezamenlijk de administratie van de bibliotheek. We treffen op een vrijdagmiddag Jannie en Agaath aan in de seniorenbibliotheek. Ze werken altijd met zijn tweeën. Vandaag zou Annie er zijn, maar haar rolstoel liet het vanmorgen afweten. De dames vertellen dat Annie dan écht niet blij is: "Zij doet dit werk al zoveel jaren met zoveel

liefde". Annie is 90 en komt graag in haar rolstoel vanuit de Prins Bernhard-flat naar de Anne Frank-bibliotheek. Maar gelukkig is met acht vrijwilligers al snel een vervanging gevonden.

We vragen hoe deze bibliotheek is ontstaan. Eigenlijk is het ooit een dependance geweest van de gewone bibliotheek. Door de specifieke doelgroep en het specifieke aanbod van boeken is deze echter van de gewone bibliotheek afgesplitst. Vanaf 1986 is de Seniorenbibliotheek actief. De boeken worden aangeleverd door particulieren, die door verhuizing bijvoorbeeld, een (deel van hun) collectie kwijt willen.

De bibliotheek staat vol met literaire boeken: romans en poëzie. En er staan veel streekromans. Geen informatieve boeken, zoals wetenschappelijke boeken of reisboekjes. Er is een collectie groot-letterboeken in eigen beheer en er is een wisselcollectie van 200 boeken, die elk halfjaar wordt gewisseld via Pro. Het zijn boeken voor senioren: zowel bewoners van de Anne Frank, als bewoners uit de rest van Waddinxveen zijn welkom. Voor elkaar en door elkaar: de Senioren Bieb. ■

De openingstijden zijn dinsdagmorgen van 10.00-11.30 uur en vrijdagmiddag van 15.00-16.30 uur.

De leden betalen € 12,50 per jaar aan contributie.

Zo doe je dat

Elke woensdag in Waddinxveen: ontmoetingsochtenden voor vrouwen uit verschillende culturen. Op het programma van stichting Tawiza staan veel verschillende activiteiten: een wandeling, creatief bezig zijn, bewegen, lekkere hapjes maken en een ochtendje goochelen. Op die manier wordt spelenderwijs veel geleerd over Nederland, het Nederlands en de Nederlanders.

's Ochtends om 9 uur is Mimouna op de Mauritslaan, waar Tawiza is gevestigd, al bezig om het lokaal te openen en koffie en

thee te zetten voor de vrouwen, die hier komen voor de Tawiza vrouwenochtend. Elke woensdagochtend komen Waddinxveense vrouwen uit alle windstreken bij elkaar om elkaar te ontmoeten.

Vandaag zijn er vrouwen uit Afghanistan, Koerdistan, Colombia, Marokko, Chili, Indonesië en de Dominicaanse Republiek - en uit Nederland. Bij binnenkomst wordt er meteen veel bijgepraat en is het gezellig roezemoezerig in het zaaltje. Je weet nooit wie er allemaal komen, maar het zijn in elk geval altijd 15 tot 25 vrouwen en de vrouwen kennen elkaar.

Tineke van Urk organiseert de ochtenden. Zij begeleidt de groep vanuit het ID-college en Ria van de Horst begeleidt vanuit de Brede School. Vandaag stond aanvankelijk een wandeling door het Gouwe Bos gepland, maar de paden zijn te drassig, dat idee wordt opgeschort. Er wordt ook altijd tijd genomen voor onderwerpen van educatieve aard, bijvoorbeeld over gezondheid, brandpreventie, maar ook over het ontstaan van de polders. En soms wordt er in groepjes over beroepskeuzes of over eenzaamheid gesproken. De vorige bijeenkomst stond in het teken van Gered Gereedschap. Vandaag wordt gestart met het herhalen, lezen en opschrijven van specifieke begrippen van de vorige keer, zoals 'zagen', 'nijptang', 'naaimachine', etc. De geleerde woorden worden in een schrift genoteerd.

Dan heeft Tineke een spel bij zich, waarbij de allochtone vrouwen letterlijk spelenderwijs het Nederlands onder de knie proberen te krijgen. De vrouwen doen allemaal mee en er wordt veel gelachen en tussendoor ook bijgepraat. Mimouna (van stichting Tawiza) blijkt de grote aanjager van deze ochtenden - ooit (en de meningen lopen uiteen van 8 tot 12 jaar geleden) is dit initiatief ontstaan uit vluchtelingenwerk: na een kleurrijk festival werd een 'ontmoeting' georganiseerd tussen de verschillende culturen en dat is zo gebleven. De ochtenden zijn van 9.15 uur tot 11.15 uur – zodat moeders hun kinderen vooraf naar school kunnen brengen en na afloop op tijd weg kunnen zijn om de kinderen ook weer van school te halen.

Het is een aangename, ontspannen bijeenkomst en je wordt vrolijk van alle kleuren om je heen. Een eenvoudig concept, waarbij plezier en educatie hand-in-hand gaan en vrolijkheid en gezelligheid de boventoon voeren..... zo doe je dat!! ■

Noem het maar zingeving.....

In een gesprek met Co Gerts ben je altijd verzekerd van één onderwerp. Dat is Co's passie: schilderen. Mensen buiten Waddinxveen kennen Co vooral via z'n schilderijen. Dat geldt ook voor bijna alle Waddinxveners, maar zij kennen Co om nog veel meer redenen.

Co aquarelleert niet onverdienstelijk. Veel mensen uit Waddinxveen hebben een werk van Co in huis: een portret van de kinderen of een schilderij van de hond, de kippen of hun huis. Hobby, werk of passie, in het leven van Co heeft het allemaal met schilderen te maken. En toch is dat helemaal niet waar Co zijn werkzame leven mee is gestart. Als telg uit een hoveniersfamilie hielp Co al vanaf z'n 14de mee in het bedrijf. Direct na zijn dienstitijd startte hij samen met één van z'n broers een eigen hoveniersbedrijf. Zij werkten toen veel in Goudse en Reeuwijkse tuinen. Ze volgden daarbij de toenmalige trends in de tuinarchitectuur en maakten royaal gebruik van de 'Bielzen van Mien Ruys'.

De bielzen van Mien Ruys ?

Ja, Mien Ruys was een populaire tuinarchitect in die tijd. In Nederland kreeg ze de bijnaam Bielzen Mien, omdat zij het gebruik van spoorbielzen in tuinen, introduceerde. Iets wat vooral in de jaren zeventig bijzonder populair was. Zij werkte graag met rechte vormen en heldere lijnen.

Waarom was zij belangrijk voor jou ?

Nou ja, uiteindelijk niet in de meest positieve zin van het woord: die bielzen wogen 100 kilo. Jong en stoer als ik was tilde ik die dingen wel even uit de aanhangwagen de tuin in. En een andere noviteit waren de siertegels, die destijds nog zo'n 30 tot 40 kilo wogen. Als je jong bent, voelt dat allemaal nog helemaal prima, totdat ik rond mijn 40ste merkte, dat mijn rug niet meer meedeed. Al snel bleek dat een nekhernia te zijn.

Poch... dat betekende even helemaal niet meer aan het werk ?

Sterker nog: men besloot tot 3 keer toe mij te opereren. En uiteindelijk was er niet zoveel meer aan te doen. Het gevolg: ijzeren beugels op mijn hoofd en later mijn nek in een kraag. Maar wat het meest teleurstellend was: ik werd 100% afgekeurd en belandde in de WAO.

Je kwam thuis op de bank en achter de geraniums ?

Ja, dat denk je toch niet. Ik was 42 en eigenlijk in de bloei van mijn leven. Fysiek was ik deels uitgeschakeld, maar ik zag mezelf toch niet de hele dag mijn vrouw voor de voeten lopen. Mijn vrouw Agnes reed in die tijd trouwens al als vrijwilligster mensen van de Anne Frank naar Souburgh en vice versa. Dat ben ik uiteindelijk van haar gaan overnemen. En als gevolg daarvan ben ik tafeltje dekje rond gaan brengen. Op een gegeven moment werden er nieuwe pannetjes gebruikt, die ik niet meer kon vastpakken, omdat mijn nekproblemen uitstraalden naar mijn handen. Om afleiding te zoeken, heb ik me toen voor een cursus tekenen en schilderen ingeschreven op de Werkschuit in Gouda.

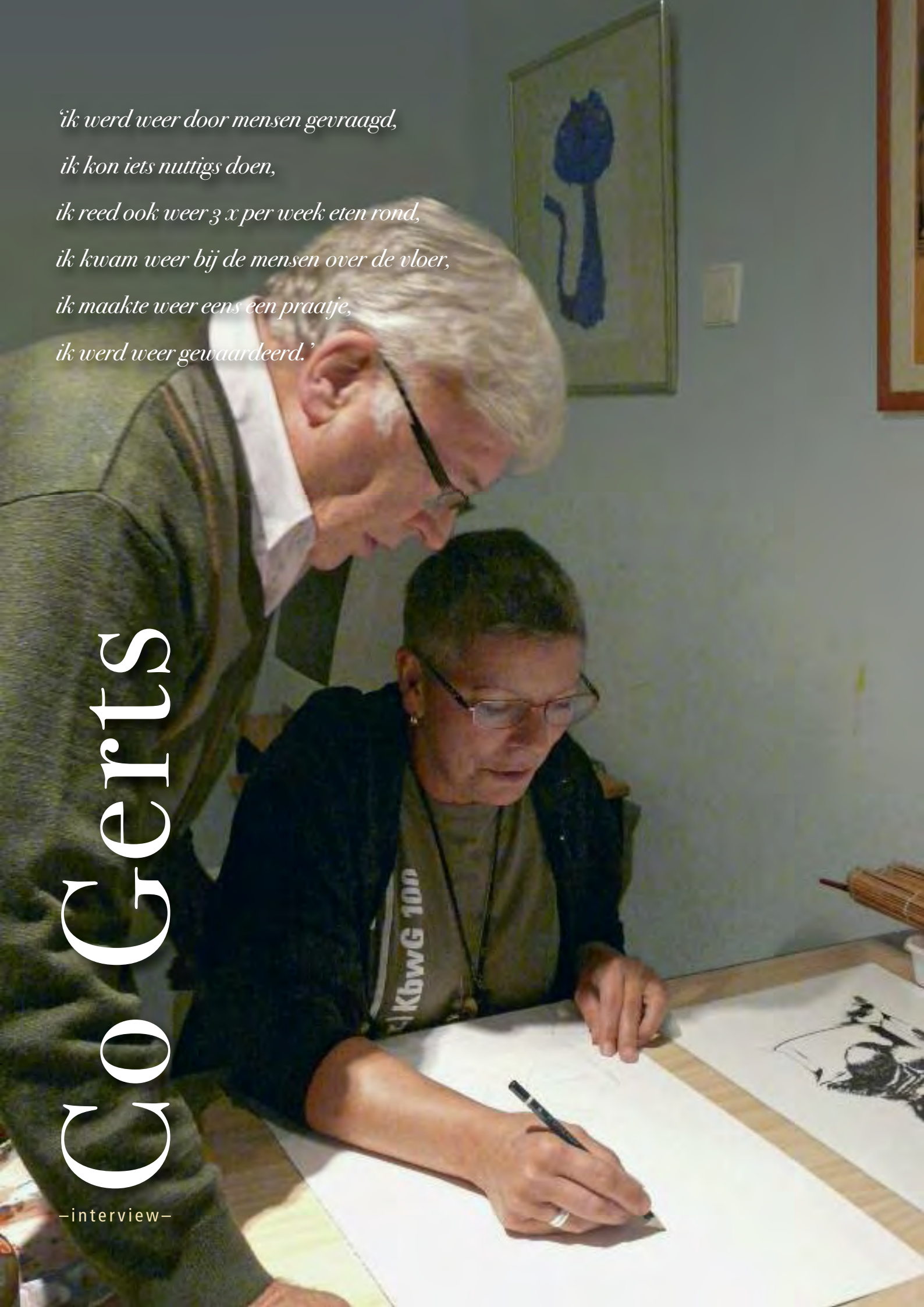
Gouda? Ik dacht dat je vooral in Waddinxveen actief was in de kunst ?

Ja, dat klopt ook wel: Lies Verstralen en Wim Verbalen en anderen adviseerden ons de kunstkring op te richten en onze eerste expositie was in het toenmalige Groene Kruis-gebouw in Waddinxveen. Rien Kloet en Peter Jongsma zijn ook van het eerste uur. Inmiddels bestaat de Waddinxveense Kunstkring al bijna 25 jaar. En we verzorgen jaarlijks met de jaarwisseling natuurlijk de expositie van de leden van de Kunstkring in het gemeentehuis. Sinds 1995 ben ik gaan schilderen met verstandelijk gehandicapten. In 1996 tekende ik een vrijwilligerscontract bij Ipse de Bruggen. Elke maandagavond kun je mij daar vinden. Ik begeleid de mensen daar – af en toe help ik bij wat ingewikkelder tekeningen en zet ik globaal wat op – daarna ontstaan de mooiste schilderijen. Een aller-vrolijkste activiteit organiseerde ik samen met Lies Verstralen. Met enkele mensen van de Kunstkring, een aantal school-

*'ik werd weer door mensen gevraagd,
ik kon iets nuttigs doen,
ik reed ook weer 3 x per week eten rond,
ik kwam weer bij de mensen over de vloer,
ik maakte weer eens een praatje,
ik werd weer gewaardeerd.'*

Go Gerts

—interview—

kinderen, mijn leerlingen van Ipse de Bruggen en de burgemeester, hebben we drie levensgrote panelen gemaakt, die de zijkant van de Theo Thijssen-school hebben opgefleurd gedurende de reparatie van de Hefbrug over de Gouwe. De bovenste voostelling is door mijn leerlingen gemaakt en de ruimte daaronder is aanvuld met tekeningen van de leerlingen van de school. Ik vind het erg leuk om ook dit soort grote projecten te doen.

Ben je nooit meer aan het werk gegaan ?

Alhoewel ik nog niet hersteld was van mijn nekhernia wilde ik toch weer aan de slag. Ik moest me regelmatig melden bij de toenmalige bedrijfsvereniging. Op een gegeven moment werd ik gebeld met de boodschap 'Co, het wordt niks meer....!' ik werd toen voor 100% afgekeurd. En toen in 2004 de WAO werd herzien, werden mensen jonger dan 50 jaar herkeurd en ik dus niet meer. Daarop volgde een minder fijne periode. Je raakt uit het circuit en je kunt niet meer meepraten met je maatjes. Toen ik een keer gevraagd werd om personen te rijden (er was toen nog geen Connexion), heb ik dat met beide handen aangegrepen en ben daar gewoon mee verdergegaan. De eerste keer was meteen raak: ik moest naar Noord Limburg . Eigenlijk kon ik dat nog helemaal niet, maar ik wilde persé dat ze op me konden rekenen. Dus heb ik daar maar stiekem overnacht .

Co, het wordt niks meer!'

Ik werd toen voor 100% afgekeurd.

Was dat zó belangrijk voor je ?

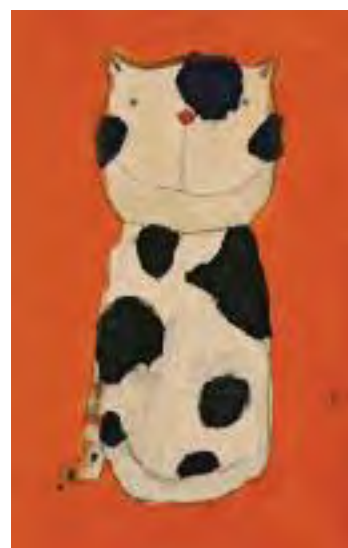
Ja enorm. En ik genóót van die ritten. Ik werd weer door mensen gevraagd, ik kon iets nuttigs doen, ik reed ook weer 3 x per week eten rond, ik kwam weer bij de mensen over de vloer, ik maakte weer eens een praatje, ik werd weer gewaardeerd. Het deed m'n gemoedsrust goed. Ik kwam weer onder de mensen!! Alhoewel

ik geen moment spijt heb van de manier waarop ik mijn leven uiteindelijk heb ingevuld, had ik me destijds veel liever laten omscholen. Of op een andere manier met tuinen aan de slag. Dat blijft trekken. Gelukkig kan ik wel af en toe bij vrienden en kennissen tuinadviezen geven en als ze dan daar gevolg aan geven ben ik heel blij.

Ik ken je als een heel sociale, altijd vrolijke en joviale man.

Waar haal je die energie vandaan ?

Tja de omstandigheden waren misschien niet optimaal. Geen werk, mijn vrouw is hartpatiënt en de problemen stapelden zich in die tijd op. Ik zocht houvast en ging meer meedoen in het huishouden. Daarnaast zorgde ik ervoor zo snel mogelijk schuldenvrij te zijn, zodat mijn leven overzichtelijk bleef. En alhoewel mijn mindere validiteit altijd wel blijft doorzeuren, daar verander je niets aan, zie ik ook wat het me brengt. Ik denk dat ik onder andere omstandigheden vóór mijn pensioen nooit zo intensief bezig zou zijn geweest met het schilderen. De mensen van Ipse de Bruggen en de Kunstkring en de energie die ik in de mantelzorg en het vrijwilligerswerk kan stoppen, geven me ook veel terug. In de huidige tijd zou ik waarschijnlijk wel meer zijn begeleid. Vooral in de beginperiode van mijn arbeidsongeschiktheid was dat wel prettig geweest. Ook vanuit mijn positie als mantelzorger had ik destijds wel wat ondersteuning kunnen gebruiken. Het is heel goed dat het nu zoveel beter is. En voor mezelf: achteraf ben ik best trots op hoe mijn vrouw en ik het gedaan hebben en dat geeft onszelf veel voldoening.

Ruim 30 jaar ben je nu al thuis en vrijwilligerswerk aan het doen. Een ander krijgt bij zijn 25-jarig jubileum een horloge of een enveloppe met inhoud – krijg jij waardering voor je werk?

Jazeker, dit jaar mocht ik mee op de boot met de vrijwilligersdag en werden we gefêteerd door wethouders en burgemeester. Dat deed me heel goed. Vroeger kreeg een vrijwilliger nog wel eens een geldbedrag. Ik zou voor de geestelijk gehandicapten dan schildermateriaal aanschaffen.

Ik gun iedereen die - zoals ik - niet meer kan werken een mooie vrijwilligersklus. Het is fijn, als de samenleving goed voor je zorgt, dat je zelf ook een belangrijke bijdrage terug kunt geven. Noem het maar zingeving..... nou ja, dat is het eigenlijk ook wel... ■

Iedereen is bijzonder

IPSE DE BRUGGEN

Of je nu jong, oud, heel gewoon of net even anders bent: meedoen in de samenleving is belangrijk. En meedoen is 'een eigen plek' hebben. Een plek met kansen en met steun van mensen die oprecht betrokken zijn. Bij Ipse de Bruggen vinden we dat iedereen hier recht op heeft, ook mensen met een verstandelijke of meervoudige handicap. Daar zetten wij onze brede kennis en ervaring graag voor in.

Zodat onze cliënten zich een leven lang kunnen ontwikkelen met de zekerheid van onze zorg en begeleiding. Met een breed zorgaanbod in de regio Waddinxveen van begeleiding en ondersteuning thuis tot een woonplek in Waddinxveen kunnen we als Ipse de Bruggen dicht bij de vraag van de cliënt staan en op maat behandeling, begeleiding en goede leer- en werkmogelijkheden of een veilig thuis bieden.

- Dagbesteding
- Diagnostiek & Behandeling
- Wonen

1 Wonen in Waddinxveen
Diverse woningen: Antares, Grote Beer, Zuidplaspolder, Poolster, Sterrenlaan, Wega, Zonnensingel. Voor kinderen, jongeren, volwassenen en ouderen.

2 Boodschappendienst in de woonwijk Zuidplas
10 cliënten verzorgen eens per week de boodschappen bij inwoners van de Victorwijk. De cliënten worden hierbij ondersteund door professionele begeleiders.

3 Klassewerk
H. Heijermanslaan 15, Waddinxveen
Vakgerichte dagbesteding voor zo'n 70 mensen met een verstandelijke beperking. De activiteiten zijn heel divers, zoals industrieel werk, inpakwerk, houtbewerking, keramiek, kunst en creatieve activiteiten. Er worden ook educatieve trainingen georganiseerd voor cliënten en er is een kadowinkel waar de verschillende producten verkocht worden. Voor leerlingen van het ZMLK onderwijs zijn er stagemogelijkheden.

4 Noorderlicht
Sterrenlaan 2, Waddinxveen
In dit centrum voor activiteiten en beleven worden dagelijks 60 volwassen cliënten met een verstandelijke en/of meervoudige beperking begeleid bij hun dagprogramma.

PPG (Praktisch Pedagogische Gezinsbegeleiding)
Het team van praktisch pedagogische gezinsbegeleiding (PPG) helpt u bij opvoedingsvragen. Tijdens het intakegesprek bespreken we de aanpak. Ook observeren we uw kind. Daarna gaan we praktisch aan de slag, bijvoorbeeld door ander gedrag te oefenen.

Ambulante begeleiding
Voor kinderen en volwassenen met een verstandelijke beperking kan er thuis, op school of werk extra ondersteuning nodig zijn. Hiervoor zijn verschillende mogelijkheden, zoals begeleiding op school, speciale thuiszorg, hulp bij de opvoeding, intensieve gezinsondersteuning, ambulante woonbegeleiding.

Early Intervention
Ipse de Bruggen biedt early intervention voor kinderen van 0 tot 5 jaar bij wie de ontwikkeling niet vanzelf verloopt. Early intervention bestaat uit trainingen die wekelijks door een gezinsbegeleider van Ipse de Bruggen aan huis worden gegeven.

Regionaal Expertisecentrum
Biedt specialistische behandelingen aan cliënten van een medisch, psychologisch of orthopedagogisch onderzoek tot gespecialiseerde fysiotherapie of logopedie.

Logeren
Op verschillende plaatsen is het mogelijk voor mensen met een verstandelijke beperking om regelmatig te komen logeren. Dat kan in onze logeerhuizen in bijvoorbeeld Leiden, Nieuwveen en Nootdorp en soms zijn er ook logeermogelijkheden op de verschillende woningen.

Jong geleerd

Wie?

Jim Boonman, 5 VWO, 16 jaar.

Wat?

Ik liep mijn maatschappelijke stage in het Haga-ziekenhuis. Ik mocht mensen helpen, bedden opmaken, pre-operatief scheren, bloeddrukken en hartslagen meten.

Leuk?

In alles wat ik mocht doen had ik plezier, vooral omdat alles nieuw was. Mensen helpen en het meten vond ik het leukst van alles.

Lastig?

Het was lastig om aam te zien dat sommige mensen veel pijn leden, met name omdat zij een grote wond hadden van de operatie.

Om nooit meer te vergeten?

In de wonden van de geopereerde patiënten zit een spons om de wond goed te laten doorbloeden, deze spons werd door twee verpleegsters vervangen. Het was bijzonder om 'naar binnen' te kijken in het menselijk lichaam.

Wie?

Silvana van Ofwegen, 4 MAVO, 17 jaar

Wat?

Ik deed mijn maatschappelijke stage bij de Kardinaal Alfrinkschool in Waddinxveen bij de kleuters in groep 1 en 2.

Leuk?

Ik vond het heel leuk dat ik op een gegeven moment, zelf de hele klas mocht begeleiden.

Lastig?

Ik vond het lastig om de kinderen te waarschuwen wanneer ze iets deden wat ze niet mochten.

Om nooit meer te vergeten?

Het afscheid van de kinderen. Ik vind het nu nog steeds jammer dat ik ze niet meer zie.

Wie?

Iris Scheichter, 4 MAVO, 16 jaar

Wat?

Ik deed mijn maatschappelijke stage bij zwembad de Sniep in Waddinxveen

Leuk?

Ik vond het leuk om toezicht te houden op de kinderen, maar ook het administreren van de absenties vond ik leuk.

Lastig?

Ik vond het lastig om goed op de kinderen te letten.

Om nooit meer te vergeten?

Ik zal de mensen die er werken niet meer vergeten, want het was super gezellig.

....Oud gedaan

Een gewoon leuk leven ...

"Mijn naam is Johan Dolfijn en ik ben 32 jaar. Ik woon in Waddinxveen, in een voorziening voor beschermd wonen van de ASVZ. De ASVZ biedt ondersteuning aan mensen, die net als ik, een verstandelijke beperking hebben. Ik heb bij een aantal dingen een extra steuntje in de rug nodig, daarom woon ik op deze manier. Maar voor de rest heb ik een heel gewoon en heel leuk leven.

Ik woon met nog 11 andere mensen in het hartje van Waddinxveen. Dat is wel tof, maar het betekent helaas ook dat we geen tuin hebben. Dat mis ik wel. We ondernemen veel samen: we gaan op stap, als er ergens iets leuks te doen is, of maken een wandeling door de natuur. En bij slecht weer doen we veel spelletjes. Het is altijd gezellig bij ons.

Ik werk vijf dagen per week via Promen en doe metaalbewerking. We maken bijvoorbeeld beugels voor verwarmingselementen. Ik ga elke ochtend met de fiets naar m'n werk. Ik heb leuke collega's en heb het er onwijs naar mijn zin. Heel af en toe zie ik de collega's ook buiten het

werk en gaan we samen een biertje drinken, maar meestal zie ik ze gewoon op het werk.

En daarnaast sport ik veel. Ik voetbal bij Be-Fair. Op dinsdag train ik en op zaterdag hebben we vaak een wedstrijd. Ik speel in het g-elftal.

Ik heb ook veel hobby's. Ik vind het leuk om 3D kaarten te maken, ik houd van computeren en van muziek luisteren. Ik ga ook regelmatig naar Gouda. In het weekend ga ik vaak naar de disco en op donderdag eten bij restaurant SamSam. Dat wordt allemaal georganiseerd door de Klup in Gouda. De Klup organiseert heel veel activiteiten voor mensen met een verstandelijke beperking. Dat is wel fijn, want Waddinxveen is wel heel leuk om te wonen, maar er zijn bijna geen uitgaansgelegenheden. Dat vind ik soms wel eens jammer."

Centrum voor Jeugd en Gezin

Voor kleine en grote vragen over opvoeden en opgroeien

Ouders, kinderen en jongeren kunnen bij het CJG Waddinxveen terecht met al hun vragen over opvoeden en opgroeien. Kleine en grote vragen over gezondheid, opvoeding en ontwikkeling van hun kinderen, vanaf 9 maanden tot 23 jaar.

Als ouders in een vroeg stadium goede adviezen krijgen over opvoeden, kan dat later problemen bij hun kinderen voorkomen. In alle gemeenten worden daarom Centra voor Jeugd en Gezin opgericht. In het CJG werken verschillende professionals, zoals jeugdartsen, jeugdverpleegkundigen, logopedisten, maatschappelijk werkers en pedagogen, samen. Zij staan voor je klaar om te luisteren en je te helpen met alle vragen. In het CJG krijg je een persoonlijk antwoord op je opvoedvragen, en, als je dat wilt, zelfs anoniem.

Ook organiseert het CJG regelmatig opvoedcursussen, lezingen en themabijeenkomsten. Vanuit verschillende organisaties werken professionals binnen het CJG. Iedere medewerker heeft eigen specifieke deskundigheid en taken, maar ze werken allemaal ter ondersteuning van jou en je kind(eren).

Het CJG Waddinxveen is te vinden op de Van Mecklenburg Schwerinlaan 1 (locatie bibliotheek de Groene Venen). Loop gerust eens binnen bij het CJG. Het CJG is telefonisch te bereiken via telefoonnummer 0900 444 00 08.

Kijk ook eens op www.cjgwaddinxveen.nl

centrum voor
jeugd en gezin

De kernpartners van het CJG Waddinxveen zijn:

- 1 De Sector Publieke Zorg voor Jeugd van de **GGD Hollands Midden** met de jeugdgezondheidszorg (incl. consultatiebureau).
- 2 **Kwadraad**, algemeen maatschappelijk werk en school-maatschappelijk werk.
- 3 **Opvoedbureau Midden Holland** met opvoedondersteuning.
- 4 **Bureau Jeugdzorg Zuid-Holland**.
- 5 **MEE Midden-Holland**, voor hulp aan mensen met een beperking, ontwikkelingsachterstand of chronische aandoening en hun omgeving.
- 6 **GGZ Kinderen en Jeugd Rivierduinen**, afdeling preventie, voor de geestelijke gezondheidszorg. Een onderdeel van het aanbod van GGZ Kinderen en Jeugd is het Psychotraumacentrum. Klik hier voor informatie over een snelle behandeling voor kinderen met eenmalig trauma.
- 7 **STEK Jeugdhulp**, voor de jeugdhulpverlening (geïndiceerde zorg).

Een gezellige buurt

Al bijna 60 jaar floreert speeltuin- en wijkvereniging De Paddestoel. Na al die jaren is het nog steeds een belangrijk ontmoetingspunt voor de bewoners van de Bomenwijk. In de Zeeheldenbuurt vervult speeltuin- en wijkvereniging De Overkant al 50 jaar die rol. Wat is het geheim? We vragen het Els Korevaar en Anja Buitendijk, beiden actief als bestuurslid van de Paddestoel.

Prachtige speeltuin

"Het geheim? We hebben natuurlijk een prachtige speeltuin. Goed onderhouden, veilig en bijna dagelijks open. En als de kinderen lekker spelen, hebben de (groot-)ouders het leuk met elkaar. Er wordt hier heel wat afgekletst. We hebben trouwens ook veel bezoekers uit andere buurten van Waddinxveen en ook uit Boskoop. Het is zelfs een gewilde bestemming voor schoolreisjes. Daar zijn we wel trots op", vertelt Els.

"Maar hier is ook bij slecht weer altijd wat te doen" vult Anja aan, "we hebben veel binnenactiviteiten voor de jeugd. Welke? Nou dat is verschillend. We laten henzelf met ideeën komen en dan gaan wij kijken of dat uitvoerbaar is. Zo zijn de nintendo- en handwerkclub heel populair. Je bent van te voren nooit zeker of er genoeg animo is. Kinderen hebben het erg druk tegenwoordig en wat in is, dat wisselt snel. We proberen elk seizoen wel wat nieuws en dan zien we vanzelf of het aansluit. Zo doen we bijvoorbeeld de pyjamaparty alweer jaren op rij. Kinderen verheugen zich er nog steeds op."

Ontspanning, meer niet

"Daarnaast doen we ook veel

activiteiten voor volwassenen: sjoelen, bingo, kaarten en de laatste jaren darten" vervolgt Els. "Gezelligheid en ontspanning staan voorop. Meer pretenties hebben we niet! Dat is al zolang we bestaan. Dat is waar mensen hier in de buurt behoefte aan hebben. Daarin veranderen we eigenlijk niet zo veel. De bingo doen we geloof ik al zolang we bestaan en het blijft een succes. Daar komt bij, dat we door de inkomsten van de activiteiten voor volwassenen, de kinderactiviteiten wat goedkoper kunnen maken." Anja voegt daar wijselijk aan toe: "Dus wat goed loopt, dat laten we mooi doorlopen."

Het zit in onze genen

"Waar we de energie vandaan halen om dit met 4 bestuursleden en 20 vrijwilligers te runnen? Tja?" Daar moet Els echt even over nadenken. "Het is fijn om iets te doen waar anderen blij van worden. Het is voor onszelf een heel leuke bezigheid. Er is natuurlijk af en toe gedoe, maar je bouwt aan iets en je krijgt waardering!"

Ze gaat bedachtzaam verder: "Eigenlijk ben ik ermee opgegroeid. Ik kwam als kind al in de speeltuin. Ik weet niet beter. De Paddestoel was er altijd in mijn leven. Het zit een beetje in de genen. En dat geldt misschien voor meer mensen in de Bomenwijk. Inmiddels is het de

derde generatie voor wie de Paddestoel veel betekent. Onvoorstelbaar toch!? Misschien is die lange geschiedenis van 'voor elkaar, door elkaar' wel het geheim van het succes van de speeltuinverenigingen in Waddinxveen." ■

Waar hebben we het over?

Dorenda Gerts,
wethouder Waddinxveen

“ Naar mijn idee begint de individualisering z'n grenzen te bereiken. Je ziet dat zingeving steeds belangrijker wordt voor mensen en dus ook de zorg voor elkaar en voor de omgeving. Ik hoop dat uit deze behoefte aan zingeving een nieuwe gemeenschapszin gaat ontstaan. Dat is in elk geval mijn drijfveer als wethouder in Waddinxveen. ”

Henk van Velzen,
voorzitter de Zonnestrook Waddinxveen

“ Zonder elkaar is iedereen alleen. Dat merken wij elke dag opnieuw. Voor onze 'gasten' - zo noemen wij de mensen die we ondersteunen - maakt een wekelijks bezoekje, een uitstapje of een korte vakantie het grote verschil. Met een klein beetje hulp van onze kant, kunnen we hen net dat extra's bieden dat hun leven prettiger maakt. Voor onze vrijwilligers geldt eigenlijk hetzelfde: de vele fijne contacten geeft ook hun leven extra kleur. ”

Leonie Laurs,
voorzitter wijkplatform Zuid Oost

“ Als wijkplatforms werken we aan een schoon en veilig Waddinxveen. Het gaat ons niet om een stoeptegels die scheef ligt – die leggen we gewoon weer recht. Het gaat ons er om dat mensen zelf initiatieven nemen om samen met hun buren wat aan de leefbaarheid in hun buurtje te doen – dat werkt en dat blijft dat ondersteunen we en daar werken we aan mee. ”

Yarda Oostendorp,
coördinator Stichting Vrijwilligerswerk Waddinxveen

“ In Waddinxveen zie je dat de interesse voor het soort vrijwilligerswerk verschuift. De vrijwilligers van dit moment willen graag iets doen dat meer aansluit bij hun eigen interesse en bij hun persoonlijke mogelijkheden tijd vrij te maken. Mensen hebben bijvoorbeeld meer belangstelling gekregen voor eenmalige of kortdurende activiteiten en hebben minder behoefte aan georganiseerde verbanden. De kracht van onze vacaturebank is dat we elk type vraag en elk vorm van aanbod direct bij elkaar brengen. (www.vrijwilligerswerk-waddinxveen.nl) ”

Gerda Lips, 7x24 uur mantelzorger voor haar man, dochter en beide ouders

“ Mantelzorg? Dat doe je toch vanzelfsprekend. Je helpt een ander gewoon als het op je pad komt. Niet zo moeilijk! Ook als er veel op je pad komt, zoals bij mij. Ik heb de zorg voor m'n man die na een zwaar herseninfarct gelukkig weer thuis woont, voor m'n dochter die een paar straten verder in een begeleid-wonen-voorziening woont en ik heb samen met m'n broer de zorg voor m'n moeder die in een verpleeghuis in Gouda woont en voor m'n vader die nog zelfstandig hier in de buurt woont. De meeste weken verlopen fluitend, echt waar! Maar het is ook wel eens heel erg zwaar en dan voelt het aan als 'overleven'. Dat gebeurt vooral als er iets tegenzit of als je afhankelijk bent van instanties. Het is een broos evenwicht. Maar het is nu eenmaal zo en ik zou het niet anders willen. Maar de zondag houd ik helemaal voor mezelf. Op die dag kan ik een beetje bijkomen. ”

Hier heb ik wat aan

“Het kan iedereen overkomen: vastlopen in het leven. Zódanig, dat men er ook met hulp van familieleden of vrienden even niet meer uitkomt. Het kunnen heel verschillende dingen zijn waar mensen in vastlopen. De manier om er uit te komen is ook voor iedereen anders.” Aan het woord is Marjolein Baars, maatschappelijk werker bij Kwadraad.

“Soms gaat het om mensen die een duidelijke vraag hebben, zoals een 35-jarige moeder met wie ik vorig jaar contact had. Ze was zó moe, dat alles teveel voor haar was. Ze wist niet meer hoe zij verder moest. ‘Zou er een manier zijn waarop ik weer plezier krijg in de dingen die ik doe?’ Het bleek dat zij na het krijgen van kinderen op dezelfde voet verder was gegaan als ervoor. Voor de volle honderd procent probeerde ze een hard werkende collega te zijn, een vrolijke vriendin, een behulpzame dochter, een warme partner en uiteraard een hele goede moeder. En hoe beter ze dit probeerde te doen, hoe meer ze geïrriteerd raakte naar haar kinderen en de mensen om haar heen. Zij beseftte dat ze nieuwe keuzes moest maken. Dat deed ze. Als snel begon ze meer rust te voelen. Na enkele maanden liep een vrolijke en energieke vrouw de deur uit.”

Marjolein vertelt dat mensen soms vastlopen op meerdere gebieden tegelijk en dan stapelen de problemen zich snel op. “Bij een echtscheiding zie je dat bijvoorbeeld. Het inkomen gaat achteruit, vrienden kiezen partij, een gevoel van verlatenheid dat blijft knagen en de opvoeding van de kinderen raakt uit balans. Samen gaan we dan stap voor stap naar al die aspecten kijken: materieel en emotioneel. Mensen vinden het over het algemeen heel fijn om er in het heetst van de strijd niet alleen voor te staan. En meestal blijkt dat mensen alweer na korte tijd op eigen kracht verder kunnen.”

Steeds meer mensen vinden het prettig om contact on-line te hebben. Marjolein refereert aan een mijnheer van middelbare leeftijd die de éne na de andere baan kwijt raakte. “Deze mijnheer wilde graag uitzoeken voor zichzelf hoe hij dit zou kunnen doorbreken. Hij is op zijn eigen ma-

nier naar de ‘wortels’ van dit patroon gaan zoeken. Hij concludeerde dat de basis hiervoor al gelegd was in z’n opvoeding en begreep waarom hij later geen enkel gezag meer kon accepteren. Het grootste deel van zijn ‘zoekproces’ deed hij in zijn eigen tempo en gewoon thuis. Tussendoor had ik dan on-line contact met hem; dan dacht ik even mee of deed hem enkele suggesties aan de hand.”

“Wij kijken met de mensen mee, om samen tot een manier van oplossen te komen die het beste bij hun persoonlijkheid en situatie past. Dan werkt het! Soms leren we mensen vaardigheden die daarbij nodig zijn. Als mensen nieuwe positieve ervaringen op doen, zien ze hun eigen mogelijkheden en capaciteiten weer. En - hoewel soms ondergesneeuwd - heeft iedereen die in overvloed! Zoals een jong meisje dat zo onzeker was over zichzelf, dat ze niet meer uit haar woorden kwam en het liefst stil was in gezelschap. Zij ontdekte in de loop van een aantal gesprekken dat goed luisteren een kwaliteit van haar is, waardoor ze op het juiste moment haarscherp het juiste kan opmerken. Daar werd ze zich van bewust. Anderen merkten het ook steeds meer op. Haar zelfvertrouwen groeide. Een paar dagen geleden zei ze tijdens ons laatste gesprek: “Ik heb er voor de rest van mijn leven wat aan!”

Tip: vind je drijfveer

Wat doe je, als je plotseling in je eigen levensonderhoud en dat van je opgroeiende dochters moet voorzien, maar al 23 jaar niet meer gewerkt hebt?

Het overkwam Ria Grandia. Zij stond er na een scheiding ineens alleen voor. Terug naar het werkzame leven was zo eenvoudig nog niet en dus was Ria op een bijstandsuitkering aangewezen. Ze werd echter enorm door haar werkcoach gestimuleerd, om werkervaring op te doen. Dat deed Ria door zich als vrijwilliger in te zetten voor ouderen. Daarmee had ze ook het gevoel iets voor de samenleving ‘terug te doen’. Dat laatste was belangrijk voor Ria. Na een zware periode in haar leven gaf haar dat weer een gevoel van eigenwaarde. Toen binnen de afdeling van het verpleeghuis, waar Ria vrijwilligerswerk deed, een passende vacature vrijkwam, greep ze die kans met twee handen aan. Ria kreeg de baan. En wat zo fijn was: in een vertrouwde omgeving. De opluchting was groot. Ze heeft inmiddels haar draai helemaal gevonden en krijgt veel waardering van de mensen voor wie ze werkt. Haar tip voor andere mensen in een soortgelijke situatie: “Vindt voor jezelf een drijfveer om verder te gaan. Dan gaat het lukken. Mijn drijfveer is: ‘eigenwaarde’!”

*“Wij komen
eigenlijk naar
evenementen
om niks te doen!”*

Janneke Dubbelaar,
voorzitter E-team EHBO

Wad voor mij?

Je kan me wad!

Zit ik te lezen in een nota met als titel "Contouren voor een gekantelde WMO-werkwijze in Waddinxveen". Ja dan denk je toch direct: "Geef mijn portie maar aan fikkie. Nou ja mijn hele portie?" In het onderwijs werd dat al snel naar de prullenbak verwezen. Na een aantal bladzijden te hebben doorgeworsteld, moet ik toch eerlijk bekennen dat er iets begon te dagen. Sterker nog mijn blik herinneringen sprong open.

Het moet een jaar of 45 geleden zijn. We waren nog jong, snel en wild en dachten de hele samenleving te kunnen veranderen. Op de jongerensoos bedachten we, tussen het bier en de rock-'n-roll, een plan om iets voor anderen te doen en met de opbrengst doelen elders in de wereld te ondersteunen. In het plaatselijke sufferdje kregen wij de nodige aandacht en... de werkgroep 'Hier en Daar' was geboren.

Zo'n naam hoe verzin je het. Weldra kwamen de eerste aanvragen binnen.

Zo begaf ik mij met vriend Jan naar een ouder echtpaar om hun woonkamer te behangen. Inderdaad, hoewel wij geen enkele ervaring hadden met behangen, zagen wij ook wel dat dit echt nodig was. Enfin, aan het eind van de middag zat er, hoe was het mogelijk, een stralend behangetje op de muur. Zelfs de naden waren nauwelijks zichtbaar.

En daar stonden wij naast twee ontroerde oudjes. Toen wij weg wilden gaan, werd er juist aan de deur gebeld. Een man en vrouw van zeg eens halverwege de 40, stapten binnen en liepen de woonkamer binnen. "Zo Pa, dat hebben ze mooi geflikt". Jan keek naar mij en ik naar hem. We zeiden niets en namen vriendelijk afscheid. "Nee, het kostte niets. We hebben het met plezier gedaan". Ja, dat wisten ze wel, maar we moesten toch maar het envelopje meenemen. "Voor het goede doel". Buiten lieten wij onze gedachten in niet-parlementaire bewoordingen de vrije loop. Had die zoon dat niet zelf kunnen doen, wat een.... Makkelijk zeg om een ander.....

Dat was toen. Nu ik er weer aan denk, moet ik bekennen dat wij nooit hebben geïnformeerd waarom zoonlief dat niet had gedaan. Kon hij dat wel of niet, waren er twee of meer linker handen, of was er meer? Een mens is helaas snel geneigd om eerst te oordelen en dan pas te onderzoeken.

Ik moet vandaag weer even aan zoveel jaar geleden denken. Verbeter de wereld (en Waddinxveen) en begin...

Ja, begin er maar aan.

Inderdaad; je kan me wad.

Dat is zo, je kunt heel wat, zelfs meer dan je denkt.

"Ik zie mijn mogelijkheden weer"

EEN NIEUW PERSPECTIEF

TRACK Midden-Holland in Gouda heeft een breed aanbod aan leer-werkprojecten en trainingen en een diversiteit aan sportmogelijkheden. U kunt onder meer buitenwerkzaamheden verrichten in het Landschapsonderhoudproject, technische vaardigheden opdoen bij de Houtbewerking, aan de slag in de Horeca en in het Zwerf fietsenproject of op de professionele productieafdeling. Werkzaamheden die passen bij uw traject,

persoonlijke doelen en interesses. Wij werken met vier trajecten, afgestemd op de individuele mogelijkheden van de cliënt. In deze trajecten spelen training, opleiding, sport en beweging, groepsactiviteiten en individuele begeleiding een belangrijke rol. Persoonlijke ontwikkeling en het versterken van iemands kracht staan daarbij voorop.

TRACK is onderdeel van REAKTGROEP, een professionele, ondernemende organisatie die mensen met psychische problematiek helpt in hun ontwikkeling naar maatschappelijke participatie en onafhankelijkheid van zorg en uitkering. Van het klinisch bed tot en met betaald werk. Kortom, groeien naar meedoen en onafhankelijkheid.

REAKTGROEP

Gentseweg 5 – 11, 2803 PC Gouda,
T (0182) 56 33 00, www.reaktgroep.nl

MEE geeft u weer grip op uw leven

Iedereen met een verstandelijke, lichamelijke beperking, een chronische ziekte, niet-aangeboren hersenletsel of autisme én hun naasten kunnen bij MEE terecht. Een verwijzing is niet nodig en de diensten zijn gratis. Vragen kunnen gaan over opvoeding, ontwikkeling, school, werk, wonen, vrije tijd, relaties en wetgeving.

hebben we een netwerkberaad georganiseerd; een bijeenkomst met vrienden, kennissen en familie.'

'Tijdens het beraad vertelden we over Delian en ons gezinsleven', vertelt Monique. 'Tegen verwachting in bood iedereen die erbij was hulp aan.' Ellen herkent dit: **'Je wilt vaak anderen niet belasten of vult zelf voor hen in dat ze het druk hebben.** Als mensen zelf kunnen aangeven of en hoe ze bijdragen, valt het echt mee.'

'Eén zondag per maand past buurvrouw Maaikje op Delian. De dochters gaan elke maandagmiddag naar vriendin Ria. Marina, een moeder van school, haalt Delian iedere woensdag op van het kinderdagverblijf. Ook mijn broer en ouders springen soms in. Zonder die hulp hadden we het nooit gered', eindigt Monique.

MEE Midden-Holland

T 0182 52 03 33

servicebureau@meemh.nl

www.meemiddenholland.nl

'Zonder die hulp hadden we het nooit gered.'

Delian (3) is door zijn beperking een handenbindertje. Dat heeft zijn weerslag op het hele gezin. Sociale NetwerkStrategieën van MEE bood uitkomst.

Het gezicht van Delian toont een wijnvlek, een kenmerk van het Sturge-Weber syndroom. De minder zichtbare, ingrijpendere gevolgen zijn gedragsstoornissen en heftige epilepsie-aanvallen. 'Delian heeft continu aandacht nodig', zegt moeder Monique. 'Soms zoveel dat er voor zijn zusjes niets overblijft.'

Toen de indicatie voor betaalde zorg voor Delian niet werd verlengd, moest er een andere oplossing worden gezocht. MEE-consulent Ellen Fons stelde Sociale NetwerkStrategieën voor. 'Dat houdt in dat je in je eigen omgeving kijkt of er mensen zijn die willen helpen', legt Ellen uit. 'Om daar achter te komen,

**STICHTING WADDINXVEENSE
PEUTERSPEELZALEN**

**Uw kind goed voorbereid
naar de basisschool? Kom
naar één van onze zalen!**

www.peuterspeelzalenwaddinxveen.nl

**Dikkie Dik
Hummelhonk
Ketelbinkie
Pieter Pierebas
Olleke Bolleke
Tel. 0182 - 61 28 21**

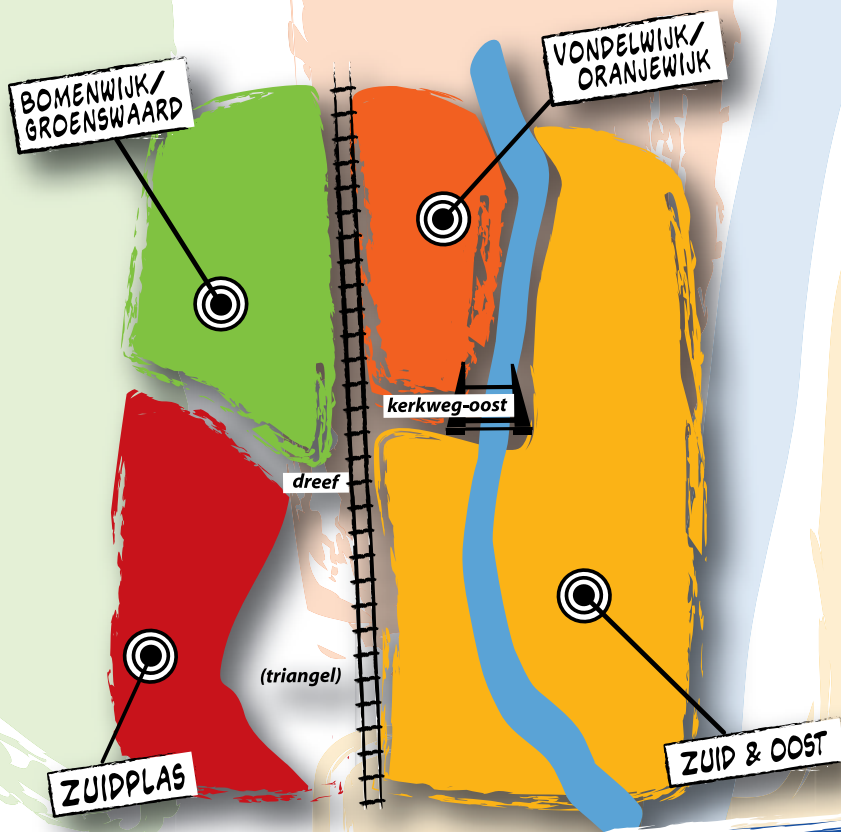

**Vrijwilligerswerk
Waddinxveen**

Advisering en ondersteuning van vrijwilligers(-organisaties), Cursussen en Workshops, Maatschappelijke stages (MAS), Vacaturebank, Belangenbehartiging, Promotie en Waardering. Bezoek onze website of neem vrijblijvend contact met ons op!

Jan van Bijnenpad 1, 2742 VS Waddinxveen • Tel. 0182-601 729 • E-mail: info@vrijwilligerswerk-waddinxveen.nl

www.vrijwilligerswerk-waddinxveen.nl

WADDINXVEEN

Als het aankomt op **leefbaarheid** in de wijk
is uw wijkplatform de schakel tussen u
en de gemeentelijke instanties.

Meer informatie ?
www.waddinxveen.nl
Klik op de link 'wijkplatforms'

Met hart voor de Waddinxveense samenleving!